

ரமலாஓ் நோஓ்பு

மவ்லானா வஹீதுத்தீன் காண்

ரமலான் நோன்பு

மவ்லானா வஹீதுத்தீன் கான்

தமிழில்
அபூநதீரா

மேற்பார்வை
ஃபைஸ் காதிரி

குட்வேர்ட் புகஸ்
சென்னை.

ரமலான் நோன்பு
முதல் பதிப்பு : மார்ச் 2025.

Urdu version: Saum-e-Ramadan

This book is copyright free.

CPS International

Centre for Peace and Spirituality International

1, Nizamuddin West Market, New Delhi – 110013,

India. e-mail: info@cpsglobal.org

www.cpsglobal.org

Goodword Books

A-21, Sector 4, Noida – 201301, Delhi NCR,

India. e-mail: info@goodwordbooks.com

www.Goodwordbooks.com

Center for Peace and Spirituality USA 2665,

Byberry Road, Bensalem, PA 19020, USA.

e-mail: kkaleemuddin@gmail.com

Goodword Books

324, Triplicane High Road, Chennai-600005, India.

e-mail: chennaigoodword@gmail.com

Mob: +91 97908 53944 / +91 96001 05558

பொருளடக்கம்	பக்கம்
ரமலான் நோன்பு	8
நோன்பு இஸ்லாத்தின் ஒரு தூண்	12
நோன்பு எனப்படுவது	14
இறை நம்பிக்கையும் இறைவனின் திருப்தியை நாடிச் செயல்படுதலும்	16
நோன்பு : இயலாமைக்கான பயிற்சி	18
நோன்பின் மகத்துவம்	20
பொறுமையின் மாதம்	24
பொறுமையும் மனிதர்கள் மீது கருணை காட்டுதலும்	26
நோன்பும் பிரார்த்தனையும்	28
கணக்கின்றி கூலி	30
சூழலைச் சீர்படுத்துவதற்கு உகந்த நிலை	32
நோன்பும் ஒழுக்கவியல் கட்டுப்பாடும்	34
ரமலானும் பாவமன்னிப்பும்	36
உயிரோட்டம், வெறுமனே வெளித்தோற்றம் அல்ல	38
இறைவனின் அருளுக்கு உரியவன் யார்?	40
ஹலாலைக் கொண்டு நோன்பு நோற்பதும்	
ஹராமைக் கொண்டு நோன்பு துறப்பதும்	42
நோன்பின் உண்மைநிலை	44
எண்ணத்தின் முக்கியத்துவம்	46
நோன்பு: ஓர் உயிரோட்டமான செயல்பாடு	48
வீழ்ச்சியினுடைய காலகட்டத்தின் அடையாளம்	50
வெளிப்படையான வடிவத்திற்கும்	
உயிரோட்டத்திற்கும் (Spirit) மத்தியிலுள்ள வேறுபாடு	52

நோன்பும் மனத்தூய்மையும்	56
உயிரோட்டமற்ற வழிபாடு	58
பொய் பேசுவதும் அதன்படி செயல்படுவதும்	60
நோன்பை விட்டுவிடுவது	62
உயிரோட்டமா அல்லது டெக்னிகல் விசயங்களா?	64
நோன்பும் இரவுத் தொழுகையும்	66
நோன்பும் குர்ஆனும்	68
நோன்பும் தராவீஹ் (இரவுத்) தொழுகையும்	70
குர்ஆனை ஒதி முடித்தலா அல்லது குர்ஆனில் கவனம் செலுத்துதலா?	72
நோன்பு: இறைவனை நினைவு கூர்வதற்கான வழிமுறை	74
நோன்பும் இஃதிகாபும் (குறிப்பிட்ட சிறுகால தனித்து இருத்தல்)	76
வணக்க வழிபாட்டை வெளிப்படுத்துதல்	80
இல்லாத நிலையில் அறிதல்	82
உணர்ச்சி மட்டத்தில்	84
இறைவனின் கட்டுப்பாட்டுக்குக் கீழே இருப்பதற்கான அனுபவம்	86
நன்றியுணர்ச்சியைத் தூண்டுதல்	88
நோன்பு சார்ந்த வாழ்க்கை	90
நோன்பு வாழ்க்கையின் ஒட்டுமொத்தப் பகுதியுடனும் தொடர்பு கொண்டது	92
நோன்பு தொடர்பான சட்டங்கள்	94
அருட்கொடையின் இரவு	96
பெருநாள்	98
நிகரற்ற ஆளுமை மெளலானா வஹீதுத்தீன் கான்	100

ரமலான் சிந்தனைகள்!

- * இஸ்லாம் என்பது இறைவனால் தடுக்கப்பட்ட அனைத்தையும் விட்டு விலகியிருப்பதுதான்.
- * இந்தப் பாடத்தைப் புகட்டத்தான் ஒவ்வொரு வருடமும் நோன்பு கடமையாக்கப்பட்டிருக்கிறது.
- * நோன்பு என்பது அல்லாஹ்விற்காக மன இச்சைகளைக் கட்டுப்படுத்துவது.
- * கட்டுப்பாட்டின் இந்தப் பட்டியலில் உண்ணும் உணவே கூட சேர்க்கப்பட்டு விட்டாலும் சரியே!
- * தடுக்கப்பட்டவற்றைக் கொண்டு நிரந்தர நோன்பு வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதுதான் ஒரு முஸ்லிமிடம் எதிர்பார்க்கப்படும் விஷயம்.
- * ரமலான் மாதம் இப்படிப்பட்ட 'நோன்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட வாழ்க்கை'க்கான ஒரு சிறந்த ஏற்பாடு!
- * சில வேளை அனுமதிக்கப்பட்ட பொருள் கூட அனுமதிக்கப்படாத பொருள் ஆகிவிடுகிறது.

- * சில வேளை விரும்பப்பட்ட பொருளும் கூட விலக்கப் பட்ட பொருள் ஆகிவிடுகிறது. ரமலான் தரும் பாடம் இதுதான்!
- * இஸ்லாம் என்பது தூய்மையான வாழ்க்கையின் மறு பெயர். நோன்பு என்பது அந்தத் தூய வாழ்க்கையின் பயிற்சிக் காலம்!
- * நோன்பு என்பது பசியின், தாகத்தின் வருடாந்திரச் சடங்கு அல்ல. நோன்பு என்பது நல்லொழுக்கத்திற்கான வருடாந்திரப் பயிற்சி!
- * நோன்பு என்பது சுய கட்டுப்பாட்டிற்கான பயிற்சி. அது உணவு சார்ந்த விஷயங்களிலும் இருக்கலாம் இன்னபிற விஷயங்களிலும் இருக்கலாம்!

அளவற்ற அருளாளன், நிகரற்ற அன்பாளன்
இறைவனின் பெயரால்

ரமலான் நோன்பு

நோன்பு இறையச்சத்தோடு நன்றி செலுத்துவதற்கும் செயல்படுவதற்குமான பயிற்சி.

திருக்குர்ஆனில் இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் ரமலானுடைய நோன்பு தொடர்பான வழிமுறைகள் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. அந்த வசனங்களின் மொழியாக்கம் பின்வருமாறு:

“நம்பிக்கையாளர்களே! உங்களுக்கு முன்னிருந்தவர்கள் மீது கடமையாக்கப்பட்டதைப் போன்றே உங்கள் மீதும் நோன்பு கடமையாக்கப்பட்டுள்ளது. அதனால் நீங்கள் (தக்வா) இறையச்சம் உடையவராகலாம். இது குறிப்பிட்ட சில நாட்களிலாகும். ஆயினும் உங்களில் யாரேனும் நோயாளியாகவோ, பயணத்திலோ இருந்தால் அவர் வேறு நாட்களில் கணக்கிட்டு நோன்பு நோற்றுக்கொள்ள வேண்டும். யார் அதனைச் சகிப்பதில் கடினத்தை உணர்கிறார்களோ அவர்கள் ஒரு நோன்புக்கு பரிகாரமாக ஓர் ஏழைக்கு உணவளிக்க வேண்டும். யாரேனும் அதிக நன்மைகள் புரிந்தால் அது அவருக்கே சிறந்ததாகும். நீங்கள் அறிந்தவர்களாக இருந்தால் நோன்பு நோற்பதே உங்களுக்குச் சிறந்ததாகும். ரமலான் மாதத்தில்தான் குர்ஆன் இறக்கப்பட்டது. அது மக்களுக்கு வழிகாட்டியாகவும், நேர்வழியை

தெளிவுபடுத்தக்கூடியதாகவும் சத்தியத்தையும், அசத்தியத்தையும் பிரித்துக்காட்டக் கூடியதாகவும் இருக்கின்றது. ஆகவே உங்களில் அந்த மாதத்தை அடைபவர் நோன்பு நோற்கட்டும். உங்களில் நோயாளியாகவோ, பயணத்தில் இருப்பவராகவோ இருந்தால் அவர் வேறு நாட்களில் கணக்கிட்டு நோன்பு நோற்றுக் கொள்ளட்டும். அல்லாஹ் உங்களுக்கு இலகுவையே நாடுகிறான். அவன் உங்களைச் சிரமத்தில் ஆழ்த்த விரும்பவில்லை. ஆகவே எண்ணிக்கையை நிறைவு செய்யுங்கள். அல்லாஹ் உங்களுக்கு நேர்வழிகாட்டியதற்காக அவனைப் பெருமைப்படுத்துங்கள். அதனால் நீங்கள் நன்றி செலுத்துபவர்களாக ஆவீர்கள்.” (அல்குர்ஆன் 2:183-185)

நோன்பு ஒரே சமயத்தில் இரண்டு விசயங்களுக்கான பயிற்சியாக இருக்கிறது. ஒன்று நன்றி. இன்னொன்று தக்வா (இறையச்சம்). உண்ணுதலும் பருகுதலும் அல்லாஹ் நமக்கு அளித்த மிகப் பெரிய அருட்கொடைகளாகும். ஆனாலும் மற்ற சமயங்களில் மனிதன் இதனை உணர்வதில்லை. நோன்பு சமயத்தில் அவன் பகல் முழுவதும் உண்ணாமல் பருகாமல் இருக்கும்போது சூரியன் மறைந்த பிறகு கடும் பசியிலும் தாகத்திலும் அவன் உணவு உண்கிறான், தண்ணீர் அருந்துகிறான். அந்தச் சமயத்தில் உண்ணுதலும் பருகுதலும் எவ்வளவு பெரிய அருட்கொடைகள் என்பதை அவன் உணர்கிறான். இந்த அனுபவம் மனிதனிடம் தன் இறைவனுக்கு நன்றி செலுத்த வேண்டும் என்கிற உணர்வை ஏற்படுத்துகிறது.

இன்னொரு புறம் நோன்பு இறையச்சத்திற்கான பயிற்சியாகவும் இருக்கின்றது. இறையச்சம் என்பது மனிதன், இந்த உலக வாழ்வில் இறைவன் தடுத்த விசயங்களிலிருந்து தவிர்ந்திருப்பது. இறைவன் எந்த விசயத்தைச் செய்வதற்கு அனுமதி அளித்துள்ளானோ அதையே செய்வது. நோன்பு சமயத்தில் இரவில் மட்டுமே உண்பது, பகலில்

உண்ணாமல் பருகாமல் இருப்பது, அல்லாஹ் நம்மைக் கண்காணித்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்ற எண்ணத்தை ஏற்படுத்துவதற்கான பயிற்சியைப் போன்றதாகும். ஒரு நம்பிக்கையாளனுடைய ஒட்டுமொத்த வாழ்க்கையும் ஒரு வகையில் நோன்புதான். ரமலான் மாதத்தில் தற்காலிகமாக சில விசயங்களைச் செய்யக் கூடாது என்ற கட்டளையின்மூலம் மனிதனுக்கு வாழ்நாள் முழுவதும் இறைவன் விரும்பாத செயல்களிலிருந்து அவன் விலகி யிருக்க வேண்டும் என்பதற்கான பயிற்சி அளிக்கப் படுகிறது.

திருக்குர்ஆன் மனிதனுக்கு அல்லாஹ் வழங்கிய அருட் கொடையாகும். நோன்பு, மனிதர்கள் அந்த அருட்கொடையை ஏற்றுக் கொள்வதன் செயல்பாட்டு வடிவம் ஆகும். நோன்பின்மூலம் அடியான் தன் இறைவனுக்கு நன்றி செலுத்தக்கூடியவனாக மாறுகிறான். மேலும் அவன் குர்ஆன் காட்டும் வழிமுறைப்படி இந்த உலக வாழ்க்கையை வாழ்வதற்கான தகுதிகளைத் தனக்குள் வளர்த்துக்கொள்கிறான்.

நோன்பு நோற்பவர்களின் உள்ளத்தில் மென்மை உருவாகி விடுகிறது. இவ்வாறு நோன்பு இறைவன் மனிதர்களிடம் விரும்பும் பண்புகளை உணரக்கூடிய தன்மையை மனிதனுக்குள் உருவாக்கி விடுகிறது. நோன்பின் கடினமான பயிற்சி இறைவனுக்கு நன்றி செலுத்தும் உள்ளம் கொண்டவனாக, அவனுக்கு அஞ்சி நடுங்கும் தன்மை கொண்டவனாக மனிதனை ஆக்கி விடுகிறது. மனிதன் இந்த மனநிலையை அடைந்து விட்டால் உள்ளத்தின் துடிப்புகள்கூட இறைவனின் அருட்கொடைகளுக்காக நன்றி செலுத்த வேண்டும், மேனியைச் சிலிர்த்துச் செய்யும் அளவு இறையச்சத்தின் அனுபவங்களைப் பெற வேண்டும் என்று எண்ணக்கூடிய பக்குவத்தை மிகப் பெரியவனான இறைவனுக்கு முன்னால் மிகச் சிறியவனாக தன்னை உணரும் நிலையை அடைகிறான்.

ரமலான் மாதத்தில்தான் திருக்குர்ஆன் அருளப்பட்டது. இதிலிருந்து நோன்புக்கும் திருக்குர்ஆனுக்கும் மத்தியில் ஆழமான தொடர்பு இருக்கிறது என்பது தெரிய வருகிறது. அந்தத் தொடர்பு இதுதான், திருக்குர்ஆன் தன்னை ஏற்றுக் கொண்டவர்களுக்கு ஒரு பணியை அளிக்கிறது. அது இறைவனின் பக்கம் மக்களை அழைக்கும் பணி. இந்த அழைப்புப் பணியை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றுவதற்குப் பொறுமையும் சகிப்புத் தன்மையும் மிக அவசியம். நோன்பு இந்தப் பொறுமையை உருவாக்கும் பயிற்சிதான். நபிமொழியில் வந்துள்ளது: “ரமலான் மாதம் பொறுமையின் மாதமாகும்.” (பைஹகீ, இரண்டாவது பாகம், 305ஆவது பக்கம்) யார் ஒருபக்கப் பொறுமையுடன் செயல்படுவதற்குத் தயாராக இருக்கிறார்களோ அவர்களால்தான் அழைப்புப் பணியை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்ற முடியும். நோன்பு மனிதனுக்கு ஒருபக்கப் பொறுமையை வழங்குகிறது. இவ்வாறு பொறுமையின் இந்த மாதம் இறைவனின் பக்கம் மக்களை அழைக்கும் பணியைப் பொறுமையுடனும் சகிப்புத் தன்மையுடனும் நிறைவேற்றும் பக்குவத்தை மனிதனுக்கு அளிக்கிறது.

நோன்பு இஸ்லாத்தின் ஒரு தூண்

நபியவர்கள் கூறியதாக அப்துல்லாஹ் இப்னு உமர் அறிவிக்கிறார்: “இஸ்லாம் ஐந்து அடித்தளங்களின் மீது கட்டப்பட்டுள்ளது. அவை: அல்லாஹ்வைத் தவிர வேறு இறைவன் இல்லை என்றும் முஹம்மது நபிகள் அவனுடைய அடியாராகவும் தூதராகவும் இருக்கின்றார்கள் என்றும் சாட்சி கூறுதல், தொழுகையைக் கடைப்பிடித்தல், சுகாத (கடமையாக்கப்பட்ட கொடை) வழங்குதல், ஹஜ் செய்தல், ரமலான் மாதத்தில் நோன்பு நோற்றல்.”

இந்த நபிமொழியில் ஐந்து விஷயங்கள் இஸ்லாத்தின் அடித்தளங்கள் என்று கூறப்பட்டுள்ளன. ஒன்று, கலிமாவைக் கொண்டு (ஏகத்துவ வாக்கு) சாட்சி கூறுதல். இது இஸ்லாத்தினுடைய கொள்கையின் அடித்தளமாகும். இரண்டு, தொழுகையை நிலைநிறுத்துதல். மூன்று, தம் செல்வத்திலிருந்து கட்டாயமாக தர்மம் அளித்தல். நான்கு, ஹஜ் செய்தல். ஐந்து, ரமலான் மாதத்தில் நோன்பு நோற்றல்.

இஸ்லாம் ஒரு கட்டடத்திற்கு உவமானமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்தக் கட்டடம் ஐந்து அடித்தளங்களின் மீது நிலைபெற்றுள்ளது.

அவற்றில் ஒன்று நோன்பு ஆகும். நோன்பு என்பது பொறுமை ஆகும். நோன்பின் நோக்கம் மனிதனிடம்

பொறுமையையும் சகிப்புத்தன்மையையும் உருவாக்கு வதுதான். இஸ்லாமிய வாழ்க்கைக்குப் பொறுமை மிக அவசியமான ஒன்றாகும். பொறுமை இன்றி ஒரு மனிதன் இஸ்லாத்தில் நிலைத்திருக்க முடியாது மன இச்சைகளுக்கு எதிரான பொறுமை, ஷைத்தானின் வழிகெடுத்தல் முயற்சிகளுக்கு எதிரான பொறுமை, உயிரிழப்பு, பொருளிழப்பு ஆகிய சந்தர்ப்பங்களில் பொறுமை, விரும்பத்தகாத அனுபவங்களை எதிர்கொள்ளும்போது பொறுமை, துன்பங்களை எதிர்கொள்ளும்போது பொறுமை இப்படி சொல்லிக் கொண்டே போகலாம்.

தற்கால உலகில் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் மீண்டும் மீண்டும் எதிர்மறையான அனுபவங்கள் ஏற்படுகின்றன. இந்நிலையில் உடன்பாடான உளவியலோடு இருப்பதென்பது இந்த உலகில் பொறுமையுடன் வாழ ஆயத்தமாக இருக்கும் மனிதனுக்கு மட்டுமே சாத்தியமாகிறது. இந்தப் பொறுமைக்கான பயிற்சிதான் நோன்பு. உண்மையான நோன்பு, மனிதனை விருப்பத்திற்கு எதிரான சம்பவங்களால் பாதிக்கப்படாமல் வாழவும், எதிர் மறையான அனுபவங்களின் போது உடன்பாடான சிந்தனையின்மீது நிலைத்திருக்கவும் தகுந்த ஒருவனாக ஆக்குகிறது. பொறுமை மனிதனை மனஉறுதி கொண்டவனாக ஆக்குகிறது. இது போன்ற மனஉறுதி கொண்ட வாழ்க்கைக்கான பயிற்சிதான் நோன்பு என்பது.

நோன்பு எனப்படுவது...

நோன்பு என்பதற்கு அறபு மொழியில் 'சௌம்' என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது. சௌம் என்றால் நின்று கொள்ளுதல், தவிர்ந்து கொள்ளுதல் (abstinence) என்று பொருள். வாழ்க்கையில், முன்னேறிச் செல்வதற்கு மட்டுமே முக்கியத்துவம் வழங்கப்படவில்லை. மாறாக நின்று கொள்ளுதலும் வாழ்க்கையில் முக்கியமான ஒரு கொள்கையாக இருக்கிறது. முன்னேறிச் செல்லுதல் வெளிப்படையான விசாலத்திற்கு அடையாளமாக இருக்கிறது என்றால் நின்று கொள்ளுதல் உள்ளிருந்து வலுவடைவதற்கான அடையாளமாக இருக்கிறது. வாழ்க்கையின் உண்மையான கட்டமைப்பிற்கு இரண்டுமே சமமான அளவில் அவசியமானவையாக இருக்கின்றன.

பிரபலமான நபித்தோழரான காலித் இப்னு வலீதுக்கு நபியவர்கள் 'அல்லாஹ்வின் வாள்' என்று பட்டம் வழங்கினார்கள். வரலாறு நமக்கு அறிவிக்கிறது, இஸ்லாத்தின் தூதர் இந்தப் பட்டத்தை அவர் போர் நடவடிக்கையில் முன்னேறிச் சென்றார் என்பதற்காக வழங்கவில்லை. மாறாக ஹிஜ்ரீ எட்டாம் ஆண்டு முஅத்தா போரின்போது அவர் ஒருதலைப்பட்சமாகப் போரைக் கைவிட்டு நபித்தோழர்கள் அனைவரையும் போர்க்களத்திலிருந்து விலக்கி மதீனா வந்தடைந்தார்கள் என்பதற்காகவே அந்தப் பட்டத்தை வழங்கினார்கள்.

நோன்பு நமக்கு அளிக்கும் பாடம் இதுதான்: நீங்கள் சில நாட்கள் சாப்பிடாமல் இருங்கள், மீதமுள்ள நாட்கள் நீங்கள் நன்றி உணர்வுடன் உட்கொள்ளக் கூடியவர்களாக ஆவதற்கு. நீங்கள் சில நாட்கள் உள்ளிருந்து உங்களைப் பக்குவப்படுத்துவதில் கவனம் செலுத்துங்கள், அதற்குப் பிறகு மிகச் சிறந்த முறையில் வெளி வேலைகளில் ஈடுபடுவதற்கு. சில நாட்கள் நீங்கள் பேசுவதற்குக் கட்டுப்பாடு விதியுங்கள், அதற்குப் பிறகு மிகச் சிறந்த முறையில் நீங்கள் பேசக்கூடியவர்களாக மாறுவதற்கு. சில நாட்கள் நீங்கள் உங்கள் இடத்தில் தங்கியிருங்கள், அதற்குப் பிறகு வெற்றியை நோக்கிச் செல்லும் தகுதியுடையவர்களாக மாறுவதற்கு.

நோன்பின் மாதம் நம்பிக்கையாளன் தயாராவதற்கான மாதம் ஆகும். அவன் தன்னுடைய சிந்தனைப் படித்தரத்தை உயர்த்த வேண்டும். தன்னுடைய வழிபாட்டில் இறையச்சத்தின் உணர்வினை அதிகப்படுத்த வேண்டும். தன் ஆன்மாவைப் பலப்படுத்தி அல்லாஹ்வின் நெருக்கத்தைச் சம்பாதிக்க வேண்டும். பசி, தாகம் என்னும் அனுபவத்தைப் பெற்று தனக்குள் நன்றி செலுத்தும் உணர்வைத் தூண்ட வேண்டும். உலகியல் செயல்பாடுகளைக் குறைத்து விட்டு மறுமை நோக்கிய செயல்பாடுகளில் அதிகக் கவனம் செலுத்த வேண்டும். வெளிப் பயணத்தை நிறுத்திவிட்டு உள்ளநோக்கிய பயணத்தின்பக்கம் கவனம் செலுத்த வேண்டும். ஒரு மாதம் முழுவதும் இந்த ஆன்மிகப் பயிற்சியை அவன் பெற்றுக்கொண்டு ஒரு வருடத்திற்கான நன்றி செலுத்தும் உணர்விற்கும் இறையச்சத்திற்குமான உணவைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இதுதான் நோன்பின் நோக்கம். இப்படியான நோன்புதான் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் தகுதியைப் பெறுகிறது.

இறை நம்பிக்கையும் இறைவனின் திருப்தியை நாடிச் செயல்படுதலும்

நபியவர்கள் (ஸல்) கூறியதாக அபூஹுரைரா (ரலி) அறிவிக்கிறார்: “யார் ரமலான் மாதத்தில் இறை நம்பிக்கையுடனும் இறைவனின் திருப்தியை நாடியவாரும் நோன்பு நோற்கிறாரோ அவர் முன் செய்த பாவங்கள் அனைத்தும் மன்னிக்கப்படுகின்றன. யார் ரமலான் மாதத்தில் ஈமானுடனும் இறைவனின் திருப்தியை நாடியவாரும் இரவில் நின்று வணங்குகிறாரோ அவர் முன் செய்த பாவங்கள் அனைத்தும் மன்னிக்கப்படுகின்றன. யார் இறைநம்பிக்கையுடனும் இறைவனின் திருப்தியை நாடியவாரும் ‘லைலத்துல் கத்ர்’ என்னும் இரவில் நின்று வணங்குகிறாரோ அவர் முன் செய்த பாவங்கள் அனைத்தும் மன்னிக்கப்படுகின்றன.” (புகாரீ, நோன்பு பற்றிய பாடம்)

இந்த நபிமொழியில் ரமலானின் மூன்று வழிபாடுகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. மூன்று வழிபாடுகளுடனும் இறை நம்பிக்கை, இஹ்திஸாப் என்ற சொற்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

‘ஈமான்’ என்றால் இறைவனை அறிந்து உறுதியாக நம்புதல். ‘இஹ்திஸாப்’ என்றால் இறைவனின் திருப்தியை மட்டுமே தேடுதல், வேறு யாரிடமும் இல்லாமல் அவனிடம் மட்டுமே கூலியை எதிர்பார்த்துச் செயல்படுதல். வேறு சொற்களில் கூற வேண்டுமானால் நோன்பையும் இன்னபிற வழிபாடுகளையும் அதன் வெளிப்படையான அம்சங்களை மட்டுமே கவனத்தில் கொள்ளாமல் அதன் உண்மையான நோக்கத்துடன், அசலான உயிரோட்டத்துடன் நிறைவேற்றுதல்.

இறைநம்பிக்கையுடனும் இறைவனின் திருப்தியைத் தேடி அவனிடம் மட்டுமே கூலியை எதிர்பார்த்தவாறும் நோன்பு நோற்பது என்பது வழிபடுவது என்பது அடியான் கண்ணீரால் ‘உளு’ செய்வதைப் போன்றதாகும். அதில் பசி என்பதன் பொருள், மனிதன் தனக்கும் இறைவனுக்கும் மத்தியில் இருக்கும் அனைத்தையும் அகற்றிவிட்டு அவன் இறைவனின் இருப்புக்கு முன்னால் ரூகுவும் ஸஜ்தாவும் செய்வதைப் போன்ற ஒரு நிலையாகும். அதில் மனிதன் தனக்கு உள்ளுதிப்பாக வழங்கப்பட்ட சொற்களைக் கொண்டு பிரார்த்தனை செய்கிறான். யார் இந்த உன்னதமான பண்புகளுடன் நோன்பு நோற்கிறாரோ இன்னபிற வழிபாடுகளில் ஈடுபடுகிறாரோ அவர்தான் ரமலான் மாதம் முடியும்போது பாவங்கள் மன்னிக்கப்பட்ட நிலையில் வெளிப்படும் மனிதர் ஆவார்.

நோன்பு : இயலாமைக்கான பயிற்சி

சூர்ஆனில் கூறப்பட்டுள்ளது “நீங்கள் இறையச்சமுடையோராக ஆகும் பொருட்டே நோன்பு உங்கள் மீது கடமை யாக்கப்பட்டுள்ளது.” (2:183) இறையச்சம் என்றால் என்ன? இறையச்சம் என்பது மனிதன் இறைவனுடைய மகத்துவத்திற்கு முன்னால் தன் இயலாமையை ஒத்துக் கொள்வது.

உண்மையில் இயலாமையை ஒத்துக் கொள்வதே இறை நம்பிக்கையின் தொடக்கம். ஒரு மனிதன் இறைவனைக் குறித்த அறிதலைப் பெறும்போது அவனிடம் அதிகம் உருவாகும் உணர்வு இயலாமை உணர்வே. இறைவன் மீது நம்பிக்கை கொள்ளாதல் என்பது இறைவனுடைய எல்லையற்ற மகத்துவத்தை அறிதல் ஆகும். யார் இறைவனின் எல்லையற்ற மகத்துவத்தை அறிந்து கொள்வாரோ அவர் இயலாமை உணர்வில் மூழ்கி விடுவார். அவரிடம் அதிகம் உருவாகும் உணர்வு இந்த இயலாமையின் உணர்வுதான்.

ஈமான் என்பது இறைவனை அறிதலுக்கான இன்னொரு பெயர். அது எந்த இறைவன் இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் படைப்பாளனாக, அதிபதியாக இருக்கின்றானோ அந்த இறைவனைக் குறித்த அறிதல். அவன் மாபெரும் வல்லமையுடன் இந்தப் பிரபஞ்சத்தைத் தன் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்கிறான். எந்தப் பெண்ணிடம், எந்த ஆணிடம் இந்த உணர்வு உருவாகிவிடுமோ மகத்துவம் அனைத்தும் இறைவனுக்கு மட்டுமே உரியதாக அவனுக்குத் தெரியும். தன் பக்கம் இயலாமையைத் தவிர வேறு ஒன்றும் அவனுக்குத் தெரியாது.

இயலாமை என்பது ஒர் உணர்வின் பெயர் மட்டுமல்ல. இயலாமைதான் மனிதனின் மிகப் பெரிய சக்தியாக இருக்கிறது. இயலாமை மனிதனின் ஒட்டுமொத்த ஆளுமையில் ஒரு மாற்றம் நிகழ்வதற்கான காரணியாக இருக்கிறது. இயலாமை மனிதனுடைய சிந்தனையில் தலைகீழ் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

இயலாமை என்ற உணர்வு இறைவனுடன் தொடர்பு கொண்டதாக இருக்கிறது. மனிதனுக்குள் உண்மையான பொருளில் இயலாமை என்ற உணர்வு உருவாகிவிட்டால் அவனுடைய தொடர்புகளிலும் அது வெளிப்படத் தொடங்குகிறது. எந்த மனிதன் இறைவனுக்கு முன்னால் தன் இயலாமையை வெளிப்படுத்துவானோ அவன் அந்த உணர்வின் காரணமாக சக மனிதர்களிடம் பணிவுள்ளவனாக இருப்பான். இயலாமை என்பது இறைவனுக்கு முன்னால் தான் இயலாமையாக வெளிப்படுகிறது. மனிதர்களுக்கு முன்னால் அது பணிவாக வெளிப்படுகிறது.

நோன்பின் மகத்துவம்

நபியவர்கள் (ஸல்) கூறியதாக அபூஹுரைரா (ரலி) அறிவிக்கிறார்: “ஆதமுடைய மகனின் ஒவ்வொரு செயலுக்கும் பத்து மடங்கிலிருந்து எழுபது மடங்குவரை கூலி வழங்கப்படும். இறைவன் கூறுகிறான்: நோன்பைத் தவிர, ஏனெனில் அது எனக்குரியது. நானே அதற்குக் கூலி வழங்குவேன். அவன் எனக்காக தன் இச்சையையும் உணவையும் விட்டுவிடுகிறான்.” நோன்பாளி இரு சமயங்களில் மகிழ்ச்சியடைகிறான். அவன் நோன்பு துறக்கும்போது மகிழ்ச்சியடைகிறான். அவன் தன் இறைவனைச் சந்திக்கும் போதும் மகிழ்ச்சியடைகிறான். நோன்பாளியின் வாயிலிருந்து வரக்கூடிய தூர்வாடை இறைவனிடத்தில் கஸ்தூரியின் வாசனையைவிட மணமிக்கதாகும். நோன்பு என்பது கேடயமாகும். ஆகவே நோன்பாளி வீண்பேச்சுகளில் ஈடுபட வேண்டாம். கூச்சலிட வேண்டாம். யாரேனும் அவனைத் திட்டினால் அல்லது யாரேனும் அவனுடன் சண்டையிட்டால் ‘நான் நோன்பாளி’ என்று அவன் கூறி

விட்டும்.” (முஸ்லிம், நோன்பு தொடர்பான அத்தியாயம், நோன்பின் சிறப்பு என்னும் பாடம்)

இந்த அறிவிப்பு புகாரீயிலும் முஸ்லிமிலும் இன்னபிற நபிமொழி நூல்களிலும் இடம்பெற்றுள்ளது. இது தொடர்பாக இடம்பெறும் முதல் கேள்வி, ‘நோன்பு என்பது இறைவனுக்காகவே என்பதன் பொருள் என்ன? இதற்கான பதில் குர்ஆனிலிருந்து தெரிய வருகிறது: “ரமலான் மாதத்தில் தான் குர்ஆன் அருளப்பட்டது. அது மக்களுக்கு வழிகாட்டியாகவும், நேர்வழியைத் தெளிவுபடுத்தக்கூடியதாகவும் சத்தியத்தையும், அசத்தியத்தையும் பிரித்துக் காட்டக் கூடியதாகவும் இருக்கின்றது. ஆகவே உங்களில் அந்த மாதத்தை அடைபவர் நோன்பு நோற்கட்டும்.” (2:185) இதனடிப்படையில் குர்ஆன் அருளப்பட்ட இந்த மாதத்தில் நோன்பு நோற்க வேண்டும் என்ற கட்டளை, மனிதர்கள் தனித்துவமான பயிற்சியின்மூலம் தங்களைத் தயார்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும், குர்ஆனின் தூதைச் சுமப்பவர்களாக, அதனை எடுத்துரைப்பவர்களாக மாற வேண்டும் என்பதற்காகவே வழங்கப்பட்டுள்ளது.

திருக்குர்ஆனை மனிதர்கள் அனைவரிடமும் கொண்டு செல்வது இலகுவான பணி அல்ல. அந்தப் பணிக்குத் தனக்காக வாழாத, இறைவனுக்காக மட்டுமே வாழக்கூடிய மனிதன்தான் அவசியம். அவன் இந்த இறைப்பணிக்காகத் தன் இச்சைகளைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்பவனாக இருக்க வேண்டும். அவன் ஆடம்பரமான வாழ்க்கைக்குப் பதிலாக எளிமையான வாழ்க்கையில் திருப்தியடைபவனாக இருக்க வேண்டும். அவன் மனிதர்களின் எதிர்மறையான பேச்சுகளைச் சகித்துக் கொண்டு அவர்களுக்கு நேர்மறையாக பதிலளிப்பவனாக இருக்க வேண்டும். மனிதர்களின்

எதிர்ப்புகள் குர்ஆனை எடுத்துரைக்கும் இந்த உன்னதமான பணி யிலிருந்து அவனைத் திருப்பி விடக்கூடாது என்ற உணர்வு கொண்டவனாக அவன் இருக்க வேண்டும்.

திருக்குர்ஆனின் தூதை இறைவனின் அடியார்கள் அனைவருக்கும் எடுத்துரைப்பது அவனுக்காகவே செய்ய வேண்டிய தூய பணியாகும். அதில் எந்தவிதமான உலகியல் நன்மையும் இல்லை. ஆகவேதான் இறைவன் இதனை தன்னுடைய பணி என்று குறிப்பிட்டுள்ளான். அதற்காக தனித்துவமான அருட்கொடைகள் கிடைக்கும் என்று அவன் அறிவித்துள்ளான்.

யார் மார்க்கக் கல்வியைக் கற்றுக் கொள்கிறாரோ அவர் தமக்குள் அழைப்பானுக்கே உரிய பண்புகளை உருவாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். குர்ஆனின் தூதை மக்கள் ஏற்றுக்கொள்வதற்கு அவர் தம்மால் இயன்ற அத்தனை முயற்சிகளையும் செய்ய வேண்டும். யார் ஒரு தரப்பாக இந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்வாரோ மக்கள் இறைவனின் தூதை ஏற்றுக் கொள்ளும்பொருட்டு அவர் விரும்பத்தகாத நிகழ்வுகள் அனைத்தையும் பொறுமையுடன் சகித்துக் கொள்ள வேண்டும். அவர் இந்தப் பணிக்காக பசியையும் தாகத்தையும் சகித்துக் கொள்வதற்குத் தயாராக இருக்க வேண்டும். இப்படிப்பட்டவர்கள்தாம் இறைவனின் நெருக்கமான அடியார்கள். அவர்களுக்கு இறைவனின் தனித்துவமான அருட்கொடைகளை வழங்குவான்.

நோன்பாளி இறைவனுக்காகத் தன் இச்சைகளை விட்டுவிட வேண்டும். அவர் தம்முடைய தனிப்பட்ட வெற்றியைவிட இறைவனின் தூதை எடுத்துரைக்கும் பணியையே தம்முடைய நோக்கமாக ஆக்கிக் கொள்ள வேண்டும். குர்ஆன் அருளப்

பட்ட இந்த மாதத்தில் தனித்துவமான பயிற்சியின்மூலம் அல்லாஹ்வின் தூதை மனிதர்கள் அனைவருக்கும் எடுத்த ரைக்க வேண்டும் என்ற பெரும் பணிக்காகத் தம்மைத் தயார்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அவன் தன்னுடைய தனிப்பட்ட நலன்களை நோக்கமாகக் கொள்ளக் கூடாது. அவனுடைய வாழ்க்கையின் மையமாகக் குர்ஆனே இருக்கும்.

பொறுமையின் மாதம்

சல்மான் பார்சீ (ரலி) அறிவிக்கும் பின்வரும் அறிவிப்பு நபிமொழி நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ளது: “ஷஃபான் மாதம் கடைசி நாள் நபியவர்கள் எங்களிடம் உரையாடினார்கள் இது ஒரு நீளமான நபிமொழி. அந்த நபிமொழியின் ஒரு பகுதி: “மனிதர்களே! மகத்தான மாதம், அருள்வளமிக்க மாதம் உங்களை நெருங்கி விட்டது. அந்த மாதத்தில் ஆயிரம் மாதங்களைவிடச் சிறந்த ஓர் இரவு இருக்கிறது. அந்த மாதத்தில் நோன்பு நோற்பதை இறைவன் கடமையாக ஆக்கியுள்ளான். அதில் நின்று வணங்குவதை உபரியானதாக ஆக்கியுள்ளான். அது பொறுமையின் மாதமாகும். பொறுமைக்கான கூலி சுவனமாகும்.” (பைஹகீ, பாகம் 2, பக்கம் 305)

பொறுமையின் மாதம் என்றால் சிரமத்தின் மாதம். ரமலான் மாதத்தில் மனிதன் தன் வழக்கங்களை உடைக்க வேண்டியிருக்கிறது. தாகம் இருந்தாலும் அவன் தண்ணீர் அருந்தக் கூடாது. பசி இருந்தாலும் அவன் சாப்பிடக்கூடாது. அவன் தன் இச்சைகளைக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். ரமலான் மாதம்

சரியான முறையில் கடக்கப்பட்டால் அது முழுவதுமாக சிரமங்கள் கொண்ட மாதமாகத்தான் இருக்கும். உண்மையான நோன்பாளிகளுக்கு ரமலானுடைய மாதம் தொடர் பொறுமையின் மாதமாகும். அதன் பகல் நேரங்களானாலும் சரி அதன் இரவு நேரங்களானாலும் சரியே.

பொறுமை என்னும் கூலிக்காகச் செய்யப்படும் செயல். இறைவனிடத்தில் அதிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த செயலாக இருக்கிறது. பொதுவான சமயங்களில் மனிதன் எந்தச் செயல் செய்தாலும் அவனுடைய ஆளுமையின் ஒரு பகுதிதான் அதில் பங்கு பெற்றிருக்கும். ஆனால் எந்தச் செயலைச் செய்வதற்கு அவன் பொறுமையாக இருக்க வேண்டியிருக்குமோ அதில் அவனுடைய ஆளுமை முழுமையாகப் பங்கு பெறும். இதனால்தான் மற்ற செயல்பாடுகளைவிடப் பொறுமையின் செயல்பாடுகள் மிகுந்த முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றாக ஆகிவிடுகின்றன. இதனடிப்படையில்தான் அதற்கான கூலியும் வழங்கப்படுகிறது. யாருக்கு ரமலான் மாதம் பொறுமை மிகுந்த வாழ்க்கைக்கான தயாரிப்புமாதமாக ஆகிவிடுகிறதோ அவர்தான் அந்த மாதத்தை உண்மையில் அடைந்தவர் ஆவார். அந்தப் பொறுமையின் வாழ்க்கை ஒரு வருடம் முழுவதும் பொறுமையின் பாதையில் நிலைத்திருப்பதற்கான பக்குவத்தை மனிதனுக்கு வழங்கி விடுகிறது.

பொறுமையும் மனிதர்கள் மீது கருணை காட்டுதலும்

சல்மான் பார்சீ (ரலி) அறிவிக்கும் நீளமான அறிவிப்பு ஒன்று காணப்படுகிறது. அந்த அறிவிப்பில் பின்வரும் வாசகமும் இடம்பெற்றுள்ளது: “அது கருணை காட்டுவதற்கான மாதமாகும்.” (பைஹகி, ஈமானின் கிளைகள் என்னும் அத்தியாயம், ரமலான் மாதத்தில் நோன்பு நோற்பதன் சிறப்புகள் என்ற பாடம்)

இந்த நபிமொழி ரமலான் மாதம் கருணை காட்டுவதற்கான மாதம் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. அறபு மொழியில் ‘முவாஸாத்’ என்றால் மனிதனுக்கு செல்வத்தைக் கொண்டோ இன்ன பிறவற்றைக் கொண்டோ உதவி செய்தல் என்று பொருள். திருக்குர்ஆனில் இதற்கு ‘மர்ஹமா’ என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. (பார்க்க, திருக்குர்ஆன் 90:17) ‘மர்ஹமா’ என்ற சொல்லும் ‘முவாஸாத்’ என்ற சொல்லும் கிட்டத்தட்ட ஒரே பொருளையே தருகின்றன. மனிதனுடன் கருணையுடன் நடந்து கொள்ளுதல். இவ்வாறு நடந்து கொள்வது ஒழுக்கரீதியான கடமையாகும். எல்லா சமயங்களிலும்

நம்பிக்கையாளர்கள் இப்படி நடந்துகொள்ளுமாறு வேண்டப்படுகிறார்கள். ஆனால் ரமலான் மாதம் இந்த ஒழுக்கவியல் பொறுப்பின் மதிப்பைப் பல மடங்கு அதிகரித்து விடுகிறது.

ரமலான் மாதத்தில் நோன்பு நோற்பது மனிதர்களிடம் உதவி செய்யும் உணர்வைத் தூண்டுகிறது. நோன்பு என்பது மற்றவர்களுக்கு நிர்ப்பந்தமாக உருவாக்கக்கூடிய நிலையை மனிதன் தன் மீது சுய விருப்பத்துடன் ஏற்படுத்திக் கொள்வதாகும். இவ்வாறு நோன்பு ஒர் ஒழுக்கவியல் பொறுப்பை நோன்பாளிகளுக்குத் தனிப்பட்ட அனுபவமாக ஆக்குகிறது. இந்தத் தனிப்பட்ட அனுபவத்தின் அடிப்படையில் மனிதர்களுடன் கருணையோடு நடந்து கொள்ளும் விவகாரத்தை மனிதன் ஆழமாகப் புரிந்து கொள்கிறான். அதன்படி செயல்படுவதற்காக எழுகிறான்.

நோன்பு ஒரு புறம் இறைவனுடனான தொடர்பை வலுப்படுத்துகிறது. இன்னொரு புறம் மனிதனிடம் சேவை செய்யும் மனப்பான்மையை அதிகப்படுத்துவதற்கான காரணியாக அமைகிறது. ரமலான் மாதத்திற்குப் பிறகு இறைவனைச் சிறந்த முறையில் வணங்கக் கூடியவனாக மனிதன் ஆகிவிடுகிறான். அதனுடன் சிறந்த முறையில் சேவை செய்யும் உணர்வு கொண்டவனாகவும் ஆகி விடுகிறான். நோன்பு ஒரு புறம் இறைவனை வணங்குவதற்கான அனுபவமாக இருக்கிறது. இன்னொரு புறம் மனிதனைப் பண்படுத்துவதற்கான வழிமுறையாகவும் இருக்கிறது.

நோன்பும் பிரார்த்தனையும்

அல்பகரா அத்தியாயத்தில் பிரார்த்தனை தொடர்பாக அல்லாஹ் கூறுகிறான்: “என் அடியார்கள் என்னைக் குறித்து உம்மிடம் கேட்டால் நான் மிக அருகில் இருக்கின்றேன். அழைப்பவரின் அழைப்புக்கு பதிலளிக்கின்றேன், அவர் என்னை அழைக்கும்போது. ஆகவே அவர்கள் எனக்கே பதிலளிக்கட்டும். என் மீதே நம்பிக்கை கொள்ளட்டும்.” (2:186)

பிரார்த்தனை என்பது குறிப்பிட்ட சொற்களை மீண்டும் மீண்டும் சொல்வது அல்ல. பிரார்த்தனை என்பது உள்ளத்தின் அழைப்பாகும். ஒரு மனிதனுடைய உள்ளத்தில் உன்னதமான உணர்வுகள் உருவாகி விட்டால் அவன் உள்ளத்தின் அடியாழத்திலிருந்து இறைவனை அழைக்கத் தொடங்குகிறான். இதற்குத்தான் இஸ்லாம் பிரார்த்தனை என்று பெயரிடுகிறது. இந்த மாதிரியான பிரார்த்தனைகள் உள்ளம் உடைதல் என்னும் அனுபவத்தைப் பெறக்கூடிய மனிதனிடமிருந்து வெளிப்படுகின்றன. நோன்பின் சிரமமும் மனிதனுக்கு உள்ளம் உடைதல் என்னும் அதே அனுபவத்தையே தருகிறது. இவ்வாறு மனிதன் உண்மையான பிரார்த்தனையை செய்யக்கூடிய அந்த

நிலையை அடைகிறான். உண்மையான பிரார்த்தனை என்பது இயலாமை என்னும் அனுபவத்தைக் கொண்டிருக்கும் பிரார்த்தனைதான்.

இறைவன் மனிதனுக்கு மிக அருகில் இருக்கிறான் அவன் ஒவ்வொரு நொடியும் மனிதனுக்கு அருகில்தான் இருக்கின்றான். ஆனால் இந்த அருகாமையின் அனுபவம் யார் இயலாமை என்னும் உயிரோட்டத்துடன் இறைவனை அழைக்கிறார்களோ அவர்களுக்குத்தான் கிடைக்கிறது. உண்மையான நோன்பு மனிதனுக்கு இந்த இயலாமைக்கான இந்த இறையடிமைத்தனத்திற்கான அனுபவத்தை வழங்குகிறது. இவ்வாறு உண்மையான நோன்பு மனிதனை இறைவனுடைய அருகாமையை உணரக்கூடிய அனுபவத்தைப் பெறக்கூடியவனாக ஆக்குகிறது. அவன் உண்மையான பொருளில் இறைவனிடம் பிரார்த்தனை செய்யக்கூடியவனாக ஆகிவிடுகிறான்.

கணக்கின்றி கூலி

நபியவர்கள் (ஸல்) கூறியதாக அபூஹுரைரா (ரலி) அறிவிக்கிறார்: “ஆதமுடைய மகனின் ஒவ்வொரு செயலுக்கும் பத்து மடங்கு கூலியிலிருந்து எழுநூறு மடங்கு கூலிவரை வழங்கப்படும். இறைவன் கூறுகிறான்: நோன்பைத் தவிர்த்து. அது எனக்குரியது. நானே அதற்குக் கூலி வழங்குவேன் அவன் எனக்காகத் தன் இச்சையையும் தன் உணவையும் விட்டுவிடுகிறான்.” (முஸ்லிம், நோன்பு தொடர்பான அத்தியாயம், நோன்பின் சிறப்பு என்னும் பாடம்)

மனிதன் ஏதேனும் ஒரு செயலில் ஈடுபடும்போது இறைவனுடைய கருணையின் வெளிப்பாடு என்னவெனில் அவனுடைய செயலுக்கான கூலியை அதிகப்படுத்துவதாகும். பொதுவான சமயங்களில் பத்து மடங்கிலிருந்து எழுநூறு மடங்குவரை அவனுக்குக் கூலி வழங்கப்படுகிறது ஆனால் நோன்பு எத்தகையை ஒரு செயல்பாடு எனில் நோன்பாளிகளுக்குக் கணக்கில்லாமல் பல மடங்கு கூலியைப் பெற்றுத் தருகிறது.

நன்மையான செயல்களை இரு வகையாகப் பிரிக்கலாம். ஒன்று, இயல்பான நிலையில் செய்யப்படுவது. உதாரணமாக,

ஐந்து வேளைத் தொழுகையை நிறைவேற்றுதல், ஒரு வருடம் முடிந்த பிறகு தம் செல்வத்திலிருந்து 'ஸகாத்' (கடமையாக்கப்பட்ட கொடை) வழங்குதல், துல்ஹஜ் மாதத்தில் ஹஜ் என்னும் கடமையை நிறைவேற்றுதல் போன்றவை. இவை சாதாரணமான நிலைகளில் செய்யப்படும் வணக்க வழிபாடுகளாகும். இவை நிச்சயம் கூலியைப் பெற்றுத் தரும். ஆனாலும் இவற்றினால் கிடைக்கும் கூலி வரம்புக்குட்பட்ட கூலியாகவே இருக்கிறது.

வணக்க வழிபாட்டின் இன்னொரு வகை, அசாதாரணமான நிலைகளில் நிறைவேற்றப்படுவது. அது மனிதனுக்குள் ஒரு வகையான தலைகீழ் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துகிறது. அதில் மனிதன் தனக்கு எதிராகவே போராட வேண்டியிருக்கும். அதில் மனிதன் தன் இச்சைகளுக்கு எதிராகப் போராட வேண்டியிருக்கும். அது நியாகம் என்னும் படிநிலையில் நிறைவேற்றப்படுகின்றது. முதல் வகையான வழிபாடு பாதையைச் சீர்படுத்துவதற்கான பயணமாக இருக்கிறது. இரண்டாவது வகையான வழிபாடு மலை ஏற்றத்திற்கு இணையான ஒன்றாக இருக்கிறது. இதன் அடிப்படையில்தான் முதல் வகையான வழிபாட்டை விட இரண்டாவது வகையான வழிபாட்டிற்கு அதிக மடங்கு கூலி வழங்கப்படுகிறது. ஒன்று, சாதாரணமான வழிபாடாக இருக்கிறது. இன்னொன்று அசாதாரணமான வழிபாடாக இருக்கின்றது.

சூழலைச் சீர்படுத்துவதற்கு உகந்த நிலை

நபியவர்கள் (ஸல்) கூறியதாக அபூஹுரைரா (ரலி) அறிவிக்கிறார்: “ரமலான் மாதத்தின் முதல் இரவில் ஷைத்தான்களும் மூர்க்கமான ஜின்களும் விலங்கிடப்படுகிறார்கள். நரகத்தின் வாசல்கள் அடைக்கப்படுகின்றன. அவற்றில் எந்த வாசலும் திறக்கப்படாது. சுவனத்தின் வாசல்கள் திறக்கப்படுகின்றன. அவற்றில் எந்த வாசலும் அடைக்கப்படாது. ஓர் அறிவிப்பாளர் இவ்வாறு அறிவிக்கிறார்: “நன்மையைக் கொள்ளையடிப்பவரே! முன்னேறிச் செல்லும். தீமையைக் கொள்ளையடிப்பவரே! குறைத்துக் கொள்ளும்.” இறைவன் நரகத்திலிருந்து மனிதர்களை விடுவிக்கிறான். இது ஒவ்வொரு இரவும் நிகழ்கிறது.” (தீர்மீதி, நோன்பு தொடர் பான அத்தியாயம், ரமலான் மாதத்தின் சிறப்பு என்ற பாடம்)

இந்த நபிமொழியில் குறிப்பிட்ட தொனியில் பின்வரும் விசயங்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன: ரமலான் மாதம் தம்முடைய செயல்பாடுகளின் அடிப்படையில் நோன்பாளிகளுக்குச் சூழலை சீர்படுத்துவதற்கு உகந்த

நிலையை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கிறது. யார் அந்த நிலையிலிருந்து உண்மையாகவே பயனடைவாரோ அவர் இறைவனுடைய கருணையினால் சுவனத்தின் அருகில் சென்று விடுவார். நரகத்திலிருந்து தூரமாகி விடுவார். அது அவரது ஆளுமையை எந்த அளவு பண்படுத்துகிறது எனில் அதன் காரணமாக அவர் ரமலானின் அருள்வளங்களைப் பெறக்கூடியவராகி விடுவார்.

ரமலானில் அதிகமதிகம் குர்ஆனைக் குறித்துப் பேசப்படுகிறது. ரமலானில் இறைவனை நினைவுகூர்தலும் அவனை வழிபடுதலும் அதிகமாகின்றன. அந்த மாதத்தில் குறைவாக உண்ணுதல், குறைவாக உறங்குதல், உலகியல் விவகாரங்களில் குறைந்த அளவே ஈடுபடுதல் போன்ற செயல்பாடுகள் பெரிய அளவில் மார்க்கத்திற்கு உகந்த ஒரு சூழலை உருவாக்குகின்றன. யார் அந்தச் சூழலைத் தம்மைச் சீர்படுத்திக் கொள்வதற்காகப் பயன்படுத்துவாரோ அவர்தாம் அந்தச் சூழலிலிருந்து உண்மையில் பயனடைந்தவர் ஆவார். ரமலான் மாதத்தின் இந்தப் பயனை மனிதன் தன்னுடைய தகுதியின் வழியாகவே அடைகிறான். ஒரு மாதத்தினால் கிடைக்கும் சிறப்பு என்ற அடிப்படையில் அல்ல.

நோன்பும் ஒழுக்கவியல் கட்டுப்பாடும்

நபியவர்கள் (ஸல்) கூறியதாக அபூஹுரைரா (ரலி) அறிவிக்கிறார்: “உங்களில் யாரும் நோன்புடைய நாளில் வீண் பேச்சில் ஈடுபட வேண்டாம், கூச்சலிட வேண்டாம். யாரேனும் அவரைத் திட்டினால் அல்லது அவருடன் சண்டையிட்டால் ‘நான் நோன்பாளி’ என்று அவர் கூறட்டும்.” (புகாரீ, நோன்பு தொடர்பான அத்தியாயம்)

இந்த நபிமொழியிலிருந்து தெரிய வருவது, நோன்பு என்பது வெறுமனே உண்ணுதலையும் பருகுதலையும் விட்டுவிடுவது மட்டுமல்ல; மாறாக நோன்பு என்பது மனிதன் தீய பண்புகளை விட்டொழிப்பது; எந்தவொரு விவகாரத்திலும் கூச்சலிடும் வழிமுறையைப் பின்பற்றாமல் இருப்பது. எந்த அளவுக்கென்றால் யாரேனும் ஒருவர் அவ்வாறு செய்யுமாறு அவரைத் தூண்டினால் அவரால் தூண்டப்படாமல் ‘நான் நோன்பாளி’ என்று கூறி விலகியிருப்பது.

நோன்பு என்பது வெறுமனே பெயரளவிலான ஒரு சடங்கு அல்ல. மாறாக அது மனிதனுக்குள் அவனுடைய

சிந்தனையை மாற்றக்கூடிய அவனுடைய பண்பில், அவனுடைய இயல்பில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தக் கூடிய ஆழமான உணர்வை உருவாக்குகிறது. யாருடைய நோன்பு அவரை இறைவனைச் சார்ந்து வாழக்கூடிய மனிதனாக ஆக்கி விடுகிறதோ அவரே உண்மையான நோன்பாளி ஆவார்.

உண்மையான நோன்பு மனிதனைப் பொறுப்புள்ள மனிதனாக ஆக்குகிறது. அவனுடைய வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு நிலையிலும் பொறுப்புணர்வே மேலோங்குகிறது. அவனுடைய இயல்பு எந்த அளவு உறுதியானதாக மாறுகிறது எனில் மற்றவர்களின் கொந்தளிப்பான செயல்பாடுகள்கூட பொறுப்பான மனிதன் என்ற நிலையிலிருந்து அவனை அகற்றிவிடாது. அவன் சமூகத்தின் அமைதியான அங்கமாக இருக்கிறான். அவன் சமூகத்தில் எந்த வகையிலும் பிரச்சனைக்குரிய மனிதனாக இருக்க மாட்டான். உண்மையான நோன்பு ஒரு மனிதனை மூர்க்கமானவனாக அல்லாமல் பணிவுள்ளவனாக ஆக்குகிறது. உண்மையான நோன்பாளி வெறுமனே உண்பதையும் குடிப்பதையும் விட்டுவிட்டுத் தீய குணங்களை விட்டுவிடாதவராக இருக்க மாட்டார். அவரால் இவ்வாறு இருக்க முடியாது.

ரமலானும் பாவமன்னிப்பும்

நபியவர்கள் (ஸல்) கூறியதாக அபூசயீத் குத்ரீ (ரலி) அறிவிக்கிறார்: “யார் ரமலானில் நோன்பு நோற்றாரோ, அதன் வரம்புகளை அறிந்து கொண்டாரோ எதிலிருந்தெல்லாம் விலகியிருக்க வேண்டுமோ அதிலிருந்தெல்லாம் விலகியிருந்தாரோ அவர் அதற்கு முன்னால் செய்த பாவங்கள் அனைத்தும் மன்னிக்கப்படுகின்றன.” (முஸ்னத் அஹ்மது, மூன்றாவது பாகம், 55ஆவது பக்கம்)

ரமலான் மாதம் உண்மையில் சுய பரிசோதனைக்கான (Introspection) மாதமாகும். உண்மையான நோன்பு மனிதனுக்குள் சுய பரிசோதனை செய்யும் உணர்வைத் தூண்டி விடுகிறது. அவன் தன்னுடைய கடந்த காலத்தையும் நிகழ்காலத்தையும் அலசி ஆராய்கிறான். அத்துடன் நோன்பு மனிதனுக்குள் அவன் மரணிக்கக்கூடியவன், மரணித்த பிறகு இறைவன் முன்னால் நிற்க வேண்டியிருக்கும் என்ற உணர்வையும் ஏற்படுத்துகிறது. இதனால் மறுமையில்தான் விசாரணை செய்யப்படுவதற்கு முன்னரே இவ்வுலகில் சுய விசாரணையின் மூலமாகத் தன்னைத் தாய்மைப்படுத்திக் கொண்டு மறுமையில் இறைவனின்

பிடியிலிருந்து தப்பிக்க வேண்டும் என்ற உணர்வை அடைகிறான்.

ரமலான் மாதத்தில் நோன்பு நோற்பது மனிதனுடைய பாவங்கள் மன்னிக்கப்படுவதற்கான காரணியாக இருக்கிறது. ஆனாலும் இவ்வாறு பாவங்கள் மன்னிக்கப்படுவது தாமாகவே நிகழ்ந்துவிடுவதில்லை. சுய பரிசோதனை என்னும் உணர்வுபூர்வமான செயல்பாட்டின் வழியாகவே அது நிகழ்கிறது. நோன்பு மனிதனுக்கு சுய பரிசோதனை செய்யும் உணர்வினைத் தட்டி எழுப்புகிறது. மனிதன் தன்னுடைய பாவங்களை ஒவ்வொன்றாக நினைவுகூர்ந்து தனிமையில் அவற்றை மன்னிக்குமாறு இறைவனிடம் மன்றாடுகிறான். இந்த உணர்வு எந்த அளவு அவனைத் தழுவிக்கொள்கிறது எனில் அதனால் அவனுடைய கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வடிகின்றது.

உண்மையில் நோன்பு என்பது இந்தக் கண்ணீர்தான். அது இறைவனின் கருணையினால் பாவங்கள் என்னும் அழுக்குகளைக் கழுவுவதாகும். மேற்கண்ட நபிமொழியிலிருந்து நமக்குத் தெரிய வருவது, பாவங்கள் மன்னிக்கப்படுவது வெறுமனே உயிரோட்டமற்ற சடங்கை நிறைவேற்றுவதால் நிகழக்கூடியது அல்ல. அது உயிரோட்டமான நோன்பில் நிகழக்கூடியதாகும்.

உயிரோட்டம், வெறுமனே வெளித்தோற்றம் அல்ல

நபியவர்கள் (ஸல்) கூறியதாக அனஸ் இப்னு மாலிக் (ரலி) அறிவிக்கிறார்: “நபித்தோழர்களில் மூவர் நபியவர்களின் மனைவியர் வீடுகளுக்கு வந்தார்கள். அவர்கள் நபியவர்களின் வணக்க வழிபாடு குறித்துக் கேட்டார்கள். அவர்களிடம் அது குறித்து சொல்லப்பட்டபோது அவர்கள் அதனைக் குறைவாக எண்ணிக் கொண்டார்கள். அவர்கள் கூறினார்கள்: “இறைவனுடைய தூதருடன் ஒப்பிடும்போது நாம் எங்கே இருக்கிறோம்! அவர்களின் முன்பின் பாவங்கள் அனைத்தையும் இறைவன் மன்னித்து விட்டானே!” அவர்களில் ஒருவர் கூறினார்: “நான் எப்போதும் இரவு முழுவதும் தொழுவேன்.” இன்னொருவர் கூறினார்: “நான் வாழ்நாள் முழுவதும் நோன்பு நோற்பேன். நோன்பை விட்டுவிட மாட்டேன்.” இன்னொருவர் கூறினார்: “நான் பெண்களை விட்டு விலகிவிடுவேன். ஒருபோதும் மணமுடிக்க மாட்டேன்.” நபியவர்கள் வந்தார்கள். அவர்களிடம் அந்த மூவர் குறித்து சொல்லப்பட்டது. பிறகு நபியவர்கள் அவர்களிடம்

கூறினார்கள்: “நீங்கள்தாம் இப்படியெல்லாம் சொன்ன வர்களா? இறைவன் மீது சத்தியமாக, நான் உங்களில் அதிகம் இறைவனை அஞ்சுவன், உங்களில் அதிகம் இறையச்சமுடையவனாக இருப்பவன். ஆனாலும் நான் நோன்பு நோற்கிறேன், நோற்காமல் விட்டுவிடவும் செய்கிறேன். தொழுகிறேன். தூங்கவும் செய்கிறேன். பெண்களை மணமுடிக்கிறேன். யார் என்னுடைய இந்த வழிமுறையைப் புறக்கணிப்பாரோ அவர் என்னைச் சார்ந்தவர் அல்லர்.” (புகாரீ, திருமணம் தொடர்பான அத்தியாயம், மணமுடிக்க ஆர்வமுட்டுதல் என்ற பாடம்)

இந்த நபிமொழியிலிருந்து தெரிய வருவது, வழிபாடு என்பது அதன் அளவைப் பொறுத்தது அல்ல. அது அதன் தன்மையைப் பொறுத்ததாகும். இதுவே நோன்புக்கும் பொருந்தும். இறைவனிடத்தில் நோன்பின் வடிவத்திற்கு அன்றி அதன் உயிரோட்டத்திற்குத்தான் மதிப்பு இருக்கிறது.

இறைவனின் அருளுக்கு உரியவன் யார்?

நபியவர்கள் (ஸல்) கூறியதாக அபூஹுரைரா (ரலி) அறிவிக்கிறார்: “ரமலான் மாதம் வந்து விட்டால் வானத்தின் வாசல்கள் திறக்கப்படுகின்றன.” இன்னொரு அறிவிப்பில் “சுவனத்தின் வாசல்கள் திறக்கப்படுகின்றன. நரகத்தின் வாசல்கள் அடைக்கப்படுகின்றன. ஷைத்தான்கள் விலங்கிடப்படுகிறார்கள்” என்று இடம்பெற்றுள்ளது. இன்னொரு அறிவிப்பில் “அருளின் வாசல்கள் திறக்கப்படுகின்றன” என்ற வாசகம் இடம் பெற்றுள்ளது. (புகாரீ, நோன்பு தொடர்பான அத்தியாயம்)

இந்த நபிமொழியில் சுவனம், நரகம் அல்லது ஷைத்தான்கள் தொடர்பாக எந்த விசயம் கூறப்பட்டுள்ளதோ அது உண்மையில் குறியீட்டுச் சொல்லாடலாகும் (Symbolic Language) இங்கு சொல்லப்பட்டுள்ளதன் நோக்கம் “அருளின் வாசல்கள் திறக்கப்படுகின்றன” என்பதுதான். அல்லது இறைவனின் அருளைப் பெறுவதற்கான சந்தர்ப்பங்கள் அதிகப்படுத்தப்படுகின்றன என்பதாகும்.

ரமலான் மாதத்தின் பயன்கள் என்று இந்த நபிமொழியில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது தாமாகவே இரகசியமாகக் கிடைக்கக் கூடிய பயன்கள் அல்ல. மாறாக அவை நன்றாக அறியப்பட்ட பயன்களாகும்.

இதன் பொருள் என்னவெனில், ரமலானுடைய மாதத்தில் அதற்கேயுரிய உயிரோட்டமான முறையில் நோன்பு நோற்கப்பட்டால் அந்த நோன்பு நபிமொழியில் சொல்லப்பட்டுள்ள பயன்களைக் கொண்டுவருகிறது. அது மனிதனுக்குள் அவனை இறைவனின் கருணைக்கு உரியவனாக ஆக்கும் பண்புகளை உருவாக்கிவிடுகிறது. ஆனால் யார் அதற்கேயுரிய உயிரோட்டத்துடன் அல்லாமல் வெறுமனே ஒரு சடங்காக நோன்பு நோற்பாரோ அவர் நபியவர்களின் பின்வரும் நபிமொழிக்கே உரியவராக இருப்பார். வெறுமனே பசித்திருத்தல், தாகித்திருத்தல் தவிர வேறு எதையும் அவர் பெற மாட்டார்: “எத்தனையோ நோன்பாளிகள் பசித்திருத்தல், தாகித்திருத்தல் தவிர வேறு எதையும் தம் நோன்பிலிருந்து பெறுவதில்லை.” (நஸயீ, இப்னுமாஜா)

ஹலாலைக் கொண்டு நோன்பு நோற்பதும் ஹராமைக் கொண்டு நோன்பு துறப்பதும்

அனஸ் இப்னு மாலிக் (ரலி) அறிவிக்கிறார்: இரண்டு பெண்கள் நோன்பு நோற்றார்கள். இருவரும் ஒன்றாக அமர்ந்து மற்றவர்களைப்பற்றி புறம் பேசினார்கள். நபியவர்களுக்கு இந்த விஷயம் தெரிய வந்தபோது அவர்கள் கூறினார்கள்: “அவர்கள் இருவரும் நோன்பு நோற்கவில்லை. இந்த நாளை மனிதர்களின் இறைச்சியை உண்டு கழித்தவர் எப்படி நோன்பு நோற்றவராக இருப்பார்?” இன்னொரு அறிவிப்பில், “இந்த இரு பெண்களும் இறைவன் அனுமதித்தவற்றைக் கொண்டு நோன்பு நோற்றார்கள். இறைவன் அவர்களுக்குத் தடை செய்தவற்றைக் கொண்டு நோன்பு துறந்து விட்டார்கள்.” என்று இடம்பெற்றுள்ளது. (மஜ்மவுஸ்ஸவாயித், நோன்பு தொடர்பான அத்தியாயம், நோன்பாளி புறம் கூறுதல் தொடர்பான பாடம்)

இந்த நபிமொழியிலிருந்து தெரிய வருவது, வெறுமனே உண்பதும் குடிப்பதும் மட்டுமே நோன்பில் தடைசெய்யப்

படவில்லை. அவற்றைத் தவிரவும் தடுக்கப்பட்ட விசயங்கள் இருக்கின்றன. அந்தச் செயல்கள் செய்யப்பட்டால் நோன்பு முறிந்து விடும். உதாரணமாக, மற்றவர்களைக் குறைகூறுதல். ஒரு மனிதன் நோன்பு நோற்று உண்ணாமல், பருகாமல் இருக்கிறான். ஆனால் மற்றவர்களைக் குறித்து குறைகூறிக் கொண்டேயிருக்கிறான் எனில் அவனது நோன்பு ஏற்கத்தக்க நோன்பாக இருக்காது. அவன் வெறுமனே பசியோடும் தாகத்தோடும் இருக்கிறான், அவ்வளவுதான்.

ஒரு மனிதன் நோன்பு நோற்றுக் கொண்டு தெரிந்தே நோன்பில் தடை செய்யப்பட்ட செயல்களைச் செய்தால் அவனுடைய நோன்பு முறிந்துவிடும். உதாரணமாக, உணவு உண்பது, தண்ணீர் குடிப்பது போன்றவை. அதே போன்றுதான் ஒழுக்கவியல், ஆன்மவியல் விசயங்களிலும் தடை செய்யப்பட்ட விசயங்களை அவன் செய்தால் அவனுடைய நோன்பு முறிந்து விடும். வெளிப்படையாக அவன் நோன்பு நோற்றிருந்தாலும் நோன்புக்கான கூலியை அவன் பெறமாட்டான். நோன்பு என்பது உணவை விட்டுவிடுவது மட்டுமல்ல தீய பண்புகளை விட்டுவிடுவதும் ஆகும். எவ்வாறு உண்ணாமல் விலகியிருக்கிறோமோ அதே போன்று தீய பண்புகளை விட்டும் விலகியிருக்க வேண்டும்.

நோன்பின் உண்மை நிலை

சூர்ஆனிலும் நபிமொழியிலும் நோன்புக்கு 'சௌம்' என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அதற்கு நின்று கொள்ளுதல், குறிப்பிட்ட ஒன்றிலிருந்து விலகியிருத்தல் என்று பொருள். மனிதனைப் போன்ற படைப்புக்கு அது பெரும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றாக இருக்கிறது. மனிதனின் விவகாரம் ஐம்பது சதவீதம் தவிர்ந்திருத்தல், ஐம்பது சதவீதம் செய்தல் ஆகும். மனிதன் வேண்டப்படாத ஒன்றை விடும்போது தேவையான ஒரு செயலைப் பெறுகிறான். நோன்பின்மூலமாக மனிதன் இந்தத் தகுதியைப் பெறக்கூடியவனாக மாறுகிறான்.

உதாரணமாக, ஏகத்துவத்தை (தவ்ஹீத்) எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். மனிதன் இறைவனைத் தவிர மற்றவர்களைப் பெரியவர்களாக ஆக்கக்கூடாது என்று தடுக்கப்பட்டுள்ளான். அதற்குப் பிறகே அவன் இறைவனைப் பெரியவனாக ஆக்க முடியும். மனிதன் தூதுத்துவ போதனைகள் அல்லாதவற்றை விட்டுவிடும்போது தூதுத்துவ போதனைகளை ஏற்றுக் கொள்கிறான். மனிதன் சூர்ஆனைத்

தவிர மற்ற நூல்கள் எதுவும் ஆதாரம் அற்றவை என்பதை அறிந்துகொள்ளும்போதுதான் குர்ஆனை நேர்வழியை அடைவதற்கான ஆதாரமான நூலாகத் தெரிவு செய்கிறான்.

அதேபோன்றுதான் மனிதன் ஷைத்தானின் தோழமையை விட்டுவிடும்போது வானவர்களின் தோழமைக்குத் தகுதியானவனாக மாறுகிறான். மனிதன் தன் மன இச்சைகளைப் பின்பற்றுவதை விட்டு விடும் போதுதான் இறைவனின் திருப்திக்காகச் செயல்படக் கூடியவனாக மாறுகிறான். மனிதன் தனக்குள் கர்வத்தை பெருமையடிப்பதை விட்டு விடும் போதுதான் பணிவுள்ளவனாக மாறுகிறான். மனிதன் செல்வத்தை வீண் விரயம் செய்வதிலிருந்து விலகியிருக்கும் போதுதான் எளிய வாழ்க்கையைத் தெரிவு செய்கிறான். மனிதன் பொறுப்பற்ற நடத்தையை விட்டுவிடும்போதுதான் பொறுப்பான நடத்தைக்கு உரியவனாகத் தன்னை ஆக்கிக் கொள்கிறான்.

விட்டுவிடுதல், தெரிவு செய்தலின் விவகாரம் முழு வாழ்க்கையோடும் தொடர்பு கொண்டதாக இருக்கிறது. இந்த வழிமுறையைப் பின்பற்றாமல் மனிதன் தன் வாழ்க்கையை இஸ்லாமிய வாழ்க்கை என்று கூற முடியாது. நோன்பின் மூலமாக மனிதனுக்குள் இந்த உணர்வை உருவாக்குவதே நோக்கமாகும். யார் விட்டு விடுதலின் இந்த வழிமுறையை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லையோ அவர் தெரிவு செய்தலின் இன்பத்தை அனுபவிக்க முடியாது.

எண்ணத்தின் முக்கியத்துவம்

நபியவர்கள் (ஸல்) கூறியதாக அன்னை ஹஃப்சா (ரலி) அறிவிக்கிறார்: “யார் அதிகாலை உதயமாவதற்கு முன்னரே நோன்பு நோற்பதற்கு உறுதியான எண்ணம் கொள்ள வில்லையோ அவருக்கு நோன்பு இல்லை.” (திர்மீதி, நோன்பு தொடர்பான அத்தியாயம்)

இந்தநபிமொழியிலிருந்து நோன்பு என்னும் செயல்பாட்டில் எண்ணத்தின் (நிய்யத்) முக்கியத்துவம் தெரியவருகிறது. நோன்பிற்கான நேரம் வருவதற்கு முன்னரே நான் வரக்கூடிய நாளில் நோன்பு நோற்கப் போகிறேன் என்று மனிதன் உறுதியாக எண்ணிக் கொள்ள வேண்டும். இப்படி முன்கூட்டியே எண்ணாமல் வெறுமனே பட்டினி இருப்பதற்குப் பெயர் நோன்பு அல்ல.

மற்ற வணக்க வழிபாடுகளைப் போன்று நோன்பு முழு உணர்வுடன் நிறைவேற்றப்படும் செயல்பாடு ஆகும். அதாவது நோன்பு நோற்றல் என்னும் செயல்பாட்டை மனிதன் முழு உணர்வுடன்தான் நிறைவேற்ற முடியும்.

அவன் அந்தச் செயல்பாட்டுக்கு மத்தியில் அதற்காகவே சிந்திக்க வேண்டும். அந்தத் தன்மையுடனேயே வாழ வேண்டும். அதன்மூலம் ஒரு நம்பிக்கையாளனிடம் இறைவன் என்ன வேண்டுகிறானோ அந்த உணர்வுகளைப் பெறுவதற்கு அவன் முயல வேண்டும். நோன்பு என்பது வெறுமனே உடலளவிலான நோன்பு அல்ல. மாறாக அவனுடைய உணர்வும் அந்தச் செயலின் உயிரோட்டமாக அதில் கலந்திருக்க வேண்டும்.

ஓர் உண்மையான நம்பிக்கையாளன் உயிரோட்டமான எண்ணத்துடன் தன்னுடைய நோன்பைத் தொடங்கும் போது அவனுடைய சிந்தனையும் அந்தத் திசையில் செயல்படத் தொடங்குகிறது. அவன் நோன்பு தொடர்பாகச் சிந்திக்கிறான். பசி, தாகம் என்னும் அனுபவங்களுக்கு மத்தியில் உன்னதமான ஆன்மிக அனுபவங்களையும் அவன் பெறுகிறான். அவன் குர்ஆனை வாசிக்கும்போது அல்லது தொழும்போது அவனுடைய நோன்பு அவனுடைய குர்ஆன் வாசிப்பில், அவனுடைய தொழுகையில் புதிய தொரு உயிரோட்டத்தை ஏற்படுத்தி விடுகிறது. நோன்பு நோற்ற நிலையில் பகலைக் கழிப்பது, அவனை வணங்கிய நிலையில் இரவைக் கழிப்பது இறைவனின் நெருக்கத்தைப் பெறுவதற்கான காரணியாக ஆகிவிடுகிறது. உண்மையான நோன்பு என்பது மனிதனின் ஒட்டுமொத்த வாழ்க்கையையும் நோன்பு சார்ந்த வாழ்க்கையாக மாற்றி விடுவதுதான்.

நோன்பு : ஓர் உயிரோட்டமான செயல்பாடு

நபியவர்கள் (ஸல்) கூறியதாக அபூஹுரைரா (ரலி) அறிவிக்கிறார்: “யார் நோன்பு நோற்ற நிலையில் மறந்து உண்டு விடுகிறாரோ அல்லது பருகி விடுகிறாரோ அவர் தம் நோன்பை முழுமைப்படுத்தட்டும். ஏனெனில் இறைவன் தான் அவருக்கு உணவளித்துள்ளான், நீர் புகட்டியுள்ளான்.” (முஸ்லிம், நோன்பு தொடர்பான அத்தியாயம்)

நோன்பு வெறுமனே ஒரு சட்டரீதியான செயல்பாடாக இருந்தால் மறந்து ஒருவர் உண்டு விட்டாலும் அல்லது பருகி விட்டாலும் அவரது நோன்பு முறிந்துவிடும். நோன்பு ஒரு வெளிப்படையான வடிவிலான செயல்பாடாக மட்டும் இருந்திருந்தால் பகலில் கொஞ்சம் சாப்பிட்டுவிட்டால் அல்லது கொஞ்சம் தண்ணீர் குடித்து விட்டால் அது முறிந்து விடும். தெரிந்து செய்தாலும் தெரியாமல் செய்தாலும் சரியே. சட்ட ரீதியான விவகாரங்கள் தொடர்பாகச் சொல்லப்படும் பிரபல்யமான வாசகம் இதுதான்: “சட்டத்தை அறியாமல் இருப்பது யாருக்கும் முன்வைக்கும் காரணமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட மாட்டாது” (Ignorance of Law has

no excuse) பிறகு மறந்து சாப்பிட்டாலும் குடித்தாலும் நோன்பு முறிந்து விடுவதில்லை என்று நபிமொழியில் ஏன் கூறப்பட்டுள்ளது? இதற்கான காரணம் இதுதான், நோன்பு ஒரு சட்ட வடிவிலான செயல்பாடு அல்ல. நோன்பு ஓர் உயிருள்ள மனிதனின் செயல்பாடு. உயிருள்ள மனிதனிடம் ஏதேனும் தவறு நிகழ்ந்து விட்டால் உடனே அவனிடம் புதியதொரு சிந்தனை உருவாகிறது. அந்தப் புதிய சிந்தனை அவனுடைய மறதியை நேர்மறையான ஒரு செயல்பாடாக ஆக்கி விடுகிறது. அவன் அந்த மறதியில் தன்னுடைய இயலாமையை, இறைவனுடைய வல்லமையைக் காண்கிறான். மனிதன் எவ்வளவு பலவீனமானவன் என்பதையும் இறைவன் எந்த அளவு பேராற்றல் மிக்கவன் என்பதையும் அவன் சிந்திக்கிறான். “என் இறைவன் எந்த விசயத்தையும் மறந்து விடுவதில்லை” இந்த அறிதல் ஓர் உயிருள்ள மனிதனை இறைவனிடம் இன்னும் நெருக்கமாக்குகிறது. அவன் இறைவனுடைய அருளுக்கு உரியவனாக மாறுகிறான். எந்தத் தவறு இறைவனைக் குறித்த அறிதலை அதிகப்படுத்துமோ அது தவறு அல்ல. மாறாக அது இறைசார்ந்த உயிரோட்டமான அனுபவமாகும்.

வீழ்ச்சியிலுடைய காலகட்டத்தின் அடையாளம்

நபியவர்கள் (ஸல்) கூறியதாக அபூதர் கிஃபாரீ (ரலி) கூறுகிறார்: “என் சமூகம் நோன்பு துறப்பதை விரைவுபடுத்தும், ஸஹர் செய்வதைத் தாமதப்படுத்தும் காலம்ரை நன்மையில் இருக்கும்.” (முஸ்னத் அஹ்மது, பாகம் 5, பக்கம் 147)

இந்த நபிமொழியில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள ‘கைர்’ (நன்மை) என்ற சொல் மார்க்கத்தின் உயிரோட்டத்தைக் (Spirit) குறிக்கிறது. இதனடிப்படையில் ரமலான் மாதத்தில் நோன்பு துறப்பதை விரைவுபடுத்துவதும் ஸஹர் செய்வதை தாமதப்படுத்துவதும் சமூகம் நன்மையின் மீது இருக்கிறது, சமூகத்தில் மார்க்கத்தின் உயிரோட்டம் இருக்கிறது என்பதற்கான அடையாளமாக இருக்கிறது. விவகாரம் இதற்கு மாறானதாக ஆகிவிட்டால் அதாவது பேணுதல் என்ற பெயரில் மக்கள் நோன்பு துறப்பதைத் தாமதப்படுத்தினால், ‘ஸஹர்’ செய்வதை விரைவுபடுத்தினால் அது சமூகத்திலிருந்து மார்க்கத்தின் உயிரோட்டம் அகன்று விட்டது என்பதற்கான அடையாளமாகும். மாறாக அது வெளிப்படையான வடிவத்தின் மீது மட்டுமே இருக்கிறது.

அல்லாஹ் இது போன்ற நிலையை விரும்புவதில்லை. தாமதப்படுத்துதல், விரைவுபடுத்துதல் என்பது வெறுமனே தாமதப்படுத்துவதையும் விரைவுபடுத்துவதையும் குறிக்கவில்லை. அது நேரம் தவறாமையாகும்.

நோன்பு துறப்பதைத் தாமதப்படுத்தும் தன்மை ஏன் உருவாகிறது? 'ஸஹர்' செய்வதை விரைவுபடுத்தும் தன்மை எப்படி உருவாகிறது? சமூகத்தின் உறுப்பினர்களுக்கு மத்தியில் மார்க்கத்தின் உயிரோட்டம் இல்லையெனில் வெளிப்படையான சடங்குகள் மட்டுமே மார்க்கம் என்று அவர்கள் புரிந்து கொள்ளத் தொடங்குவார்கள். பேணுதல் என்ற இந்த மனநிலை எப்போதும் வெளிப்படையான வடிவத்தை மட்டும் பின்பற்றுவதிலிருந்தே தொடங்குகிறது. மக்கள் வெளிப்படையான அம்சங்களைப் பின்பற்றுவதற்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறார்கள். அந்த அம்சங்களில் நிகழும் குறைபாடு மார்க்கத்தில் நிகழும் குறைபாடு என்று அவர்கள் புரிந்துகொள்கிறார்கள். வெளிப்படையான அம்சங்களில் கூடுதலாகச் சில விசயங்களைச் செய்து விட்டு மார்க்கத்தை முழுமைப்படுத்தி விட்டதாக அவர்கள் எண்ணிக் கொள்கிறார்கள். மேற்கண்ட நபிமொழி இந்த வீழ்ச்சி மனநிலையையே அடையாளப்படுத்துகிறது.

உயிரோட்டமான மார்க்கப்பற்று மனிதனை ஆன்மிக உணர்வுநிலை (Spirit Conscious) கொண்டவனாக ஆக்குகிறது. உயிரோட்டமான மார்க்கப்பற்று இல்லாமல் போகும் போது மக்கள் வெளிப்படையான வடிவத்தை விரும்பக் கூடியவர்களாக (Form Conscious) ஆகிவிடுகிறார்கள். இது நோன்போடு மட்டும் சம்பந்தப்பட்ட உண்மை அல்ல. மார்க்கச் செயல்பாடுகள் அனைத்தானும் சம்பந்தப்பட்ட உண்மையாகும்.

வெளிப்படையான வடிவத்திற்கும் உயிரோட்டத்திற்கும் (Spirit) மத்தியிலுள்ள வேறுபாடு

குர்ஆனில் இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் ஒரு பகுதி முழுவதிலும் ரமலான் மாதத்தில் நோன்பு நோற்பதற்கான கட்டளை தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. அதில் நோன்பு தொடர்பாக இரு வகையான அனுமதி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. முதல் வகையான அனுமதி பின்வரும் சொற்களில் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது: “யார் நோன்பு நோற்பதை சிரமத்துடன் சகித்துக் கொள்வாரோ அவர் அதற்குப் பரிசாரமாக ஓர் ஏழைக்கு உணவளிக்க வேண்டும்.” (2:184) (இது மௌலானா அப்துல் மாஜித் தர்யாபாஜீயின் மொழியாக்கம்) இதன் பொருள், யார் ஷரீ அத் அனுமதித்துள்ள ஏதேனும் ஒரு காரணத்தினால் நோன்பு நோற்க முடியாமல் இருக்கிறார்களோ அவர்கள் ரமலானின் ஒவ்வொரு நோன்பிற்கும் பதிலாக ஓர் ஏழைக்கு உணவளிக்க வேண்டும் என்று இந்த வசனம் அவர்களுக்குக் கட்டளை இடுகிறது.

இரண்டாவது வகையான அனுமதி குர்ஆனில் பின்வரும் சொற்களில் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது: “யார் நோயாளியாக இருக்கிறாரோ அல்லது பயணத்தில் இருக்கிறாரோ அவர் மற்ற நாட்களில் கணக்கிட்டு நோன்பு நோற்றுக் கொள்ளட்டும்.” (2:185) இது தற்காலிகமான அனுமதியாகும். மனிதன் நோன்பு நோற்பதற்கு ஆற்றல் பெற்றிருந்தும் தற்காலிகமாக ஏதேனும் ஒரு தடை வந்து விட்டால் அவன் அதன் காரணமாக அந்த நாட்களில் நோன்பை விட்டுவிட்டு பிறகு வரக்கூடிய நாட்களில் விட்ட நோன்புகளை நோற்றுக் கொள்ளலாம்.

இந்த இரு வகையான அனுமதிக்குப் பிறகு குர்ஆனில் பின்வரும் வசனம் இடம்பெற்றுள்ளது: “இறைவன் உங்களுக்கு எளியதை நாடுகிறான். அவன் உங்களுக்கு சிரமத்தை நாடவில்லை. இது நீங்கள் எண்ணிக்கையை பூர்த்தி செய்ய வேண்டும் என்பதற்காகவும் அவன் உங்களுக்கு நேர்வழி காட்டியதற்காக நீங்கள் அவனைப் பெருமைப்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காகவும் ஆகும். இதன்மூலம் நீங்கள் நன்றி செலுத்துபவர்களாக ஆகலாம்.” (2:185)

குர்ஆனில் இந்த இரு வசனங்களையும் கவனித்துப் பார்த்த பிறகு நமக்குத் தெரிய வருவது, மார்க்கச் சட்டங்கள் இரு வகைப்படும். ஒரு வகை வெளிப்படையான வடிவத் தோடு தொடர்புடையது. நோன்பின் வெளிப்படையான வடிவம், பகலில் உண்ணாதல், பருகுதல் போன்ற சில செயல்பாடுகளைவிட்டு விலகியிருப்பது. நோன்பின் ஆன்மா இறைவனைப் பெருமைப்படுத்துவதும் அவனுக்கு நன்றி செலுத்துவதும் தான். அதாவது மனிதனுக்கு இறைவனின் மகத்துவம் குறித்த உணர்வு உருவாகுதல், இறைவனுடைய அருட்கொடைகளை உணர்ந்து அவனுக்கு நன்றி செலுத்துதல்.

மேற்கண்ட இரு வசனங்களையும் கவனித்துப் பார்க்கும் போது நமக்குத் தெரிய வருகிறது, சூர் ஆனில் வெளிப்படையான வடிவத்திற்கும் ஆன்மாவிற்கும் (Spirit) மத்தியில் வேறுபாடு ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அந்த வேறுபாடு 'சிரமம்', 'இலகு' என்ற சொல்லைக் கொண்டு தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. நோன்பின் வெளிப்படையான வடிவம் ஒவ்வொரு சூழலிலும் நம்பிக்கையாளர்கள் மீது கடமையான ஒன்றாக ஆக்கப்பட்டால் அது அவர்களுக்குச் சிரமமான ஒன்றாக ஆகிவிடும். ஆகவே வெளிப்படையான வடிவமான சிரமத்திற்குப் பதிலாக இலகு என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அதாவது அனுமதியளிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆனால் மார்க்கத்தின் ஆன்மா சம்பந்தப்பட்ட விவகாரங்களில் இந்த அனுமதி வழங்கப்படவில்லை. நம்பிக்கையாளர்கள் எந்த நிலையிலும் அதனை நிறைவேற்றியே ஆக வேண்டும் என்று கட்டளையிட்டப்பட்டுள்ளது. வேறு சொற்களில் சொல்ல வேண்டுமானால், வெளிப்படையான வடிவத்தை நிறைவேற்றுவதில் சிரமம் இருந்தால் மார்க்கம் அதில் நெகிழ்ந்து கொடுக்கிறது. அதைக் குறைத்து நிறைவேற்ற அனுமதிக்கிறது. ஆனால் மார்க்கத்தின் ஆன்மா சம்பந்தப்பட்ட விவகாரங்களில் அது இவ்வாறு அனுமதிப்பதில்லை.

நோன்பில் பசி, தாகம் வெளிப்படையான வடிவத்தோடு தொடர்புடையது. இதனால்தான் அதில் சலுகை அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு மாறாக இறைவனின் பெருமையைப் பறைசாற்றுதல், அவனுக்கு நன்றி செலுத்துதல் நோன்பின் ஆன்மாவோடு தொடர்புடையதாக இருக்கிறது. ஆகவே அது நிரந்தரமான ஒன்றாக ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இது இஸ்லாமிய ஷரீ அத்தின் முதன்மையான விதிகளில் ஒன்றாக இருக்கிறது. இது நோன்போடு மட்டுமே

சம்பந்தப்பட்ட விதி அல்ல. மாறாக மார்க்க விவகாரங்கள் அனைத்தோடும் சம்பந்தப்பட்ட விவகாரமாக இருக்கிறது. மார்க்கத்தின் ஏதேனும் ஒரு கட்டளையை நிறைவேற்று வதில் சிரமம் உருவாகும்போதெல்லாம் அந்தக் கட்டளையின் வெளிப்படையான வடிவத்தில் நெகிழ்ந்து கொடுத்தல் நிகழும். அது அந்தக் கட்டளையின் ஆன்மாவுக்கு எந்தக் கெடுதியும் நிகழ்ந்துவிடக்கூடாது என்பதற்காகவேயாகும்.

இது ஷரீஅத்தின் ஆக்கப்பூர்வமான விதியாகும் (Creative Principles). இந்த விதி இந்த மார்க்கத்தின் அசலான உயிரோட்டம் நம்பிக்கையாளர்களுக்கு மத்தியில் நிலைத்திருப்பதற்கான, அதில் எந்த நிலையிலும் எந்தக் குறைபாடும் ஏற்படாமல் இருப்பதற்கான உத்தரவாதமாக இருக்கிறது.

நோன்பும் மனத்தூய்மையும்

உண்மையான மனிதனுக்கு நோன்பு என்பது ஒரு வகையான நினைவூட்டி (Reminder) ஆகும். அது பின்வரும் விஷயங்களை அவனுக்கு நினைவூட்டுகிறது: நீ இறைவனுடைய உலகத்தில் இருக்கிறாய். நீ இறைவன் உருவாக்கிய உலகத்தில் இருக்கிறாய். நீ இந்த உலகின் அதிபதி அல்ல. மாறாக இறைவன் தான் இந்த உலகின் அதிபதி. நீ இங்கு உன் விருப்பம் போல இருக்க முடியாது. நீ இங்கு உன் விருப்பம்போல உண்ண முடியாது. நீ இங்கு உன் விருப்பம்போலப் பேச முடியாது. நீ இங்கு உன் விருப்பத்தின்படி அல்லாமல் இறைவனுடைய விருப்பத்தின்படியே இருக்க வேண்டும்.

இது ஒன்றும் சாதாரண விஷயம் அல்ல. இந்த வகையான வாழ்க்கை வாழ வேண்டும் என்றால் மனிதன் இறைவனை அறிதல் (Realization) என்னும் படித்தரத்தில் பெற்றிருக்க வேண்டும். இறைவனுடைய இந்த உலகில் கட்டுப்பாடற்ற வாழ்க்கை வாழக் கூடியவர்களுக்கு இடமில்லை என்ற உண்மையை அவன் உணர்ந்தவனாக இருக்க வேண்டும். இறைவனுடைய இந்த உலகில் வெற்றியின் இரகசியம்

கட்டுப்பாடான வாழ்க்கையில்தான் இருக்கிறது. அது கட்டுப்பாடற்ற வாழ்க்கையில் இல்லை.

ரமலானுடைய மாதம் உண்மையில் மனத்தைத் தூய்மைப் படுத்துவதற்கான (purification of soul) மாதமாகும். ரமலானுடைய மாதத்தின் தேட்டம் என்னவெனில், மனிதன் தன் வாழ்க்கையைக் குறித்து மீண்டும் மறு சீராய்வு (re-assessment) செய்ய வேண்டும். அவன் தன் விவகாரங்களைப் புதிதாக மீண்டும் திட்டமிட (Replan) வேண்டும். அவன் தன்னுடைய அழைப்பியல் வாழ்க்கைக்கான புதிய திட்டங்களை உருவாக்க வேண்டும். அவன் தன்னுடைய மூளையையும் உள்ளத்தையும் தூய்மைப்படுத்த வேண்டும். தனக்குள் புதியதொரு ஆளுமையை உருவாக்க வேண்டும். அவன் தன்னை முழுவதுமாகப் பழுதுபார்க்க (Overhaul) வேண்டும்.

இதுதான் மனத்தூய்மை. இதுதான் ரமலானுடைய அசலான நோக்கம். யார் இதுபோன்று ரமலானின் இரவையும் பகலையும் கழிப்பாரோ அவர்தாம் ரமலானைப் பெற்றவர் ஆவார். அவரது நோன்புதான் உண்மையான நோன்பு. அது அவரது மனத்தூய்மைக்கான காரணியாக அமைந்து விடுகிறது. நம்பிக்கையாளனுக்கு மனதைத் தூய்மைப்படுத்துவது ஒரு தொடர் செயல்பாடாகும். அது நம்பிக்கையாளனுடைய அன்றாட வாழ்க்கையில் இருந்து கொண்டேயிருக்கிறது. ஆனாலும் ரமலானுடைய மாதத்தில் இன்னும் கூடுதல் கவனத்துடன் அவன் மனதைத் தூய்மைப்படுத்தும் செயல்பாட்டில் ஈடுபடுகிறான்.

உயிரோட்டமற்ற வழிபாடு

நபியவர்கள் (ஸல்) கூறியதாக அபூஹுரைரா (ரலி) அறிவிக்கிறார்: “எத்தனையோ நோன்பாளிகள் தங்களின் நோன்பிலிருந்து தாகித்திருத்தலைத் தவிர வேறு எதையும் பெறுவதில்லை. இரவில் எழுந்து தொழக்கூடிய எத்தனையோ தொழுசையாளிகள் சுண்ணிழித்தலைத் தவிர வேறு எதையும் பெறுவதில்லை.” (சுனன் அத்தாரமீ)

உண்ணாமல் இருத்தல் நோன்பின் வெளிப்படையான வடிவத்தில் ஒன்றாகும். அதேபோன்று ரமலானுடைய இரவுகளில் நின்று வணங்குவதும் வெளிப்படையான வடிவத்தில் ஒன்றுதான். ஆனாலும் ஒவ்வொரு வெளிப்படையான வடிவத்துடனும் ஓர் உண்மையும் இணைந்திருக்கும். எந்த விஷயத்தில் அதன் வெளிப்படையான வடிவம் மட்டும் நிலைத்திருந்து அதன் ஆன்மா இல்லாமல் போகிறதோ அதற்கு எந்த மதிப்பும் இல்லை. அதற்கு உதாரணம், பார்ப்பதற்கு அழகாகத் தோன்றும். ஆனால் உள்ளுக்குள் எதுவும் இல்லாத பழக்கைப் போன்றதாகும்.

நோன்பின் நோக்கம் மனிதனுக்குள் இறையச்சத்தை உருவாக்குவதும் அவனுக்குள் இறையச்சத்தின் உணர்வைத் தட்டியெழுப்புவதும் அவனுக்குள் நல்லொழுக்கத்தை உருவாக்குவதும் தான். அவன் உண்மையான பொருளில் தன்னுடைய படைப்பாளனுக்கு, தனக்கு உணவளிப்பவனுக்கு நன்றியுள்ள அடியானாக ஆக வேண்டும் என்பதும் தான். இதுதான் நோன்பின் அசலான நோக்கம். ஒரு மனிதனின் நோன்பு அவனுக்குள் இந்தப் பண்புகளை உருவாக்கியதா, இல்லையா? என்ற அடிப்படையில்தான் அது ஆராயப்படும். அதே போன்று நோன்பின் இன்னொரு நோக்கம், நம்பிக்கையாளனை குர்ஆனோடு தொடர்பு கொண்டவனாக ஆக்குவது. இவ்வாறு நோன்பின் மாதத்தில் பல்வேறு விதங்களில் குர்ஆன் குறித்துப் பேசப்படுகிறது. உண்மையான நோன்பு மனிதனுக்குள் ஆழத்தையும் பொறுப்பையும் உருவாக்குகிறது. இந்த மனநிலையுடன் மனிதன் குர்ஆனைப் படிக்கும்போது, அதனைக் கேட்கும்போது மற்ற நாட்களைவிட குர்ஆன் லிருந்து அறிவுரை பெறுவதற்குக் கூடுதல் தகுதியுடைய வனாக ஆகிவிடுகிறான். இதுதான் ஒருவரின் நோன்பை அளவிடுவதற்கான அளவுகோல். யாருடைய நோன்பில் இந்த உள்ளார்ந்த அம்சங்கள் இல்லையோ அவரது நோன்பு உயிரோட்டமற்ற நோன்பாகும். அது உண்மையான நோன்பாகாது.

பொய் பேசுவதும் அதன்படி செயல்படுவதும்

நபியவர்கள் (ஸல்) கூறியதாக அபூஹுரைரா (ரலி) அறிவிக் கிறார்: “யார் பொய் சொல்வதையும் அதன்படி செயல்படுவதையும் விட்டுவிடவில்லையோ அவர் தம் உணவையும் பானத்தையும் விட்டுவிடுவதில் இறைவனுக்கு எந்தத் தேவையும் இல்லை.” (புகாரீ, நோன்பு தொடர்பான அத்தியாயம்)

நோன்பு என்பது வெளிப்படையாகப் பார்க்கும்போது குறிப்பிட்ட சமயங்களில் உண்ணாமல் பருகாமல் இருப்பது தான். ஆனால், இவ்வாறு உணவையும் பானத்தையும் விட்டுவிடுவது ஒரு வகையான அடையாள விட்டுவிடுதல் ஆகும். நோன்புடைய மாதத்தில் ஒரு நோன்பாளி சில விசயங்களை விட்டு விடுவதன் மூலம் இறைவனால் தடுக்கப் பட்ட அத்தனை செயல்களையும் விட்டுவிடுவதற்குத் தம்மைத் தயார்படுத்திக் கொள்கிறார். உணவையும் பானத்தையும் விட்டுவிடுதல் உடல்ரீதியான நோன்பு

எனில் தடுக்கப்பட்டவற்றை விட்டுவிடுதல் ஆன்மீதியான நோன்பு ஆகும். யார் உணவையும் பானத்தையும் விட்டு விட்ட போதும் இறைவன் தடுத்துள்ளவற்றை விட்டு விடவில்லையோ அவரது நோன்பு இறைவனிடத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாக ஆகாது.

மார்க்கத்தில் இரண்டு வகையான போதனைகள் இருக்கின்றன. ஒரு வகையான போதனை ஒன்றைச் செய்வதற்குக் கட்டளையிடுகிறது. இன்னொரு வகையான போதனை ஒன்றை விட்டுவிடுவதற்குக் கட்டளையிடுகிறது. நோன்பு தடுக்கப்பட்டவற்றை விட்டுவிடுவதற்கான பயிற்சி ஆகும். நோன்பின் மாதத்தில் சில விசயங்களை விட்டுவிடுதற்கான கட்டளையின் மூலம் வருடம் முழுவதும் இறைவன் தடுத்துள்ள அத்தனை விசயங்களையும் விட்டுவிடுவதற்கான பாடம் வழங்கப்படுகிறது.

அந்தத் தடுக்கப்பட்டுள்ள (Prohibition) விசயங்களில் ஒன்றுதான் பொய் சொல்வதும் அதன்படி செயல்படுவதும் ஆகும். பொய் சொல்வது என்பது மனிதன் ஏதோ ஒன்றைக் குறித்து அதற்கு மாறாக கூறுவதாகும். உதாரணமாக இரவைப் பசல் என்று கூறுவது. அதேபோன்று பொய்யின் அடிப்படையில் செயல்படுவது என்பது மனிதன் தவறான செயலைச் செய்துவிட்டு அதனைச் சரியான செயல் என்று வாதிடுவது. அதேபோன்று தன்னுடைய சுய ஆர்வத்திற்காக ஒரு செயலைச் செய்துவிட்டு மக்களிடம் நான் இறைவனின் திருப்தியை நாடித்தான் இவ்வாறு செய்தேன் என்று கூறுவது. யார் இவ்வாறான பொய்களில் மூழ்கியிருக்கிறார்களோ அவர்களின் நோன்பு இறைவனிடத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் நோன்பாக இருக்காது.

நோன்பை விட்டுவிடுவது

நபியவர்கள் (ஸல்) கூறியதாக அபூஹுரைரா (ரலி) அறிவிக்கிறார்: “யார் எவ்விதச் சலுகையும் இன்றி நோயும் இன்றி ரமலான் மாதத்தின் ஒரு நோன்பை விட்டுவிடுவாரோ அவர் காலம் முழுவதும் நோன்பு நோற்றாலும் அதற்குப் பரிகாரமாக ஆகாது.” (திர்மீதி, நோன்பு தொடர்பான அத்தியாயம், வேண்டுமென்றே நோன்பை விட்டுவிடுதல் தொடர்பான பாடம்.)

ரமலான் மாதம் நோன்பு நோற்பது எந்த அளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்பதை இறைவனே தன் கட்டளையின் மூலம் தெளிவுபடுத்தி விட்டான். இந்த நிலையில் வேண்டுமென்றே ரமலானின் ஒரு நோன்பை விட்டுவிடுவது கடுமையான குற்றமாகி விடுகிறது. அதற்குப் பிறகு மனிதன் தன் வாழ்நாள் முழுவதும் நோன்பு நோற்றாலும் அது அவனுடைய முடிவிற்படி அமையுமே அன்றி அது இறைவனுடைய கட்டளையை நிறைவேற்றுவதாக அமையாது. நிச்சயமாக எந்தவொரு மாற்றுச் செயலும் வேண்டுமென்றே இறைவனின் கட்டளைக்கு மாறாகச் செயல்பட்டதற்குப் பரிகாரமாக அமையாது.

இந்த உலகில் உள்ள தண்ணீர் அனைத்திற்கும், அதன் ஒவ்வொரு சொட்டிற்கும் இறைவனே அதிபதியாக இருக்கின்றான். இந்த உலகிலுள்ள பல்வேறு வகையான உணவுகளுக்கும் எவ்வித இணையும் இன்றி இறைவனே அதிபதியாக இருக்கின்றான். இது போன்ற பொருட்கள் அனைத்தையும் இந்த பூமியில் உருவாக்கியவன் இறைவனே. மனிதனுக்கு இந்தப் பொருட்கள் அனைத்தையும் வழங்கியவன் இறைவனே ஆவான்.

இந்தச் சூழலில் குறிப்பிட்ட மாதத்தில் நான் வழங்கிய நீரையும் உணவுகளையும் நீங்கள் பயன்படுத்தக் கூடாது என்று இறைவன் கட்டளை இட்டுள்ளான் எனில் அந்தக் கட்டளையை மீறுவது மனிதனுடைய மனிதத்திற்கே முற்றிலும் எதிரான ஒன்றாகும். இறைவனுடைய கட்டளைக்கு மாறாகச் செயல்படுவதன் மூலம் மனிதன் இந்த உலகில் தன்னைத்தானே புகலிடம் அற்ற மனிதனாக ஆக்கிக் கொள்கிறான். அதற்குப் பிறகு அவன் மனிதன் என்ற நிலையிலிருந்து கீழே விழுந்து மனிதன் அல்லாத வேறு ஒரு படைப்பின் படித்தரத்திற்குச் சென்று விடுகிறான்.

உயிரோட்டமா அல்லது டெக்னிகல் விசயங்களா?

நபியவர்கள் (ஸல்) அவர்கள் கூறியதாக அபூஹுரைரா (ரலி) அறிவிக்கிறார்: “உங்களில் யாரேனும் பாத்திரத்தில் கைவைத்துக் கொண்டிருக்கும் நிலையில் பாங்கின் அழைப்பைச் செவியுற்றால் அவர் தம்முடைய தேவையை முடித்துக் கொள்ளும்வரை அதிலிருந்து கையை எடுக்க வேண்டாம்.” (முஸ்னத் அஹ்மது, பாகம் 5, பக்கம் 431)

இந்த நபிமொழியின் பொருள், ஒருவர் ஸஹர் வேளையில் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். அவர் சாப்பிட்டு முடிப்பதற்கு உள்ளாகவே ஃபஜர் தொழுகைக்கான அழைப்பைக் கேட்கிறார். எப்போதாவது இப்படி நிகழ்ந்து விட்டால் அவர் உடனடியாக சாப்பிடுவதையும் குடிப்பதையும் நிறுத்தி விட வேண்டாம். மாறாக அவர் சாப்பிட்டு முடித்து விட்டு ஃபஜர் தொழுகைக்காகப் பள்ளிக்குச் செல்லட்டும்.

இந்த நபிமொழியிலிருந்து தெரிய வருகிறது, நோன்பு என்பது ஒரு டெக்னிகல் செயல்பாட்டின் பெயர் அல்ல. நோன்பில் டெக்னிக்கல் விசயங்கள் இரண்டாம்

பட்சமானவை. நோன்பின் ஆன்மாவே அதனுடைய அசலான முக்கியத்துவம் ஆகும். எந்தச் செயல்பாட்டில் அதன் ஆன்மாவுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுமோ அதன் டெக்னிகல் விசயங்கள் மேற்கண்ட நபிமொழியில் சொல்லப்பட்டது போன்றே இரண்டாம் பட்சமாகவே கருதப்படும்.

நோன்பு போன்ற ஒரு வணக்க வழிபாட்டில் டெக்னிகல் அம்சங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டால் அது அதனுடைய ஆன்மாவைக் காயப்படுத்தி விடும். இந்த விசயத்தைத் தெளிவுபடுத்துவதற்காகத்தான் நபியவர்கள் மேற்கண்டவாறு கூறியுள்ளார்கள். உங்களின் முழுக் கவனமும் விசயத்தின் ஆன்மாவை நோக்கித்தான் இருக்க வேண்டும். அதன் டெக்னிகல் அம்சங்களை நோக்கி அல்ல. இஸ்லாம் கூறும் வணக்க வழிபாடுகளில் ஆன்மாவுக்கே அதிகம் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகின்றது. டெக்னிகல் அம்சங்களுக்கு அல்ல. நோன்பு ஒரு டெக்னிகல் அம்சமாக இருந்தால் பாங்கு சொல்லப்பட்ட உடனேயே உண்பதும் குடிப்பதும் நிறுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும். இந்த விசயத்தில் வழங்கப்பட்டுள்ள சலுகை வணக்க வழிபாட்டில் அதன் ஆன்மாவுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகிறது, வடிவத் திற்கு அல்ல என்பதையே காட்டுகிறது.

நோன்பும் இரவுத் தொழுகையும்

நபிமொழியில் வந்துள்ளது, “ரமலான் மாதத்தில் இரவில் நின்று வணங்குவது ஒரு முதன்மையான வழிபாடாகும்.” (யார் ரமலான் மாதத்தில் இறைநம்பிக்கையுடனும் இறைவனிடம் கூலியைப் பெற வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடனும் நின்று வணங்குவாரோ அவர் முன்னர் செய்த பாவங்கள் அனைத்தும் மன்னிக்கப்படுகின்றன.) இரவில் நின்று வணங்குதல் என்பது மனிதன் முழு இரவும் நின்று வணங்குவதைக் குறிக்கவில்லை. மாறாக இரவில் குறிப்பிட்ட சமயங்களில் நின்று வணங்குவதாகும்.

இரவுத் தொழுகைக்கான சரியான முறை இதுதான்: மனிதன் இரவுத் தொழுகைக்குப் பிறகு (இஷா) தூங்கிவிட வேண்டும். தன்னுடைய இயற்கையான தூக்கத்தை நிறைவு செய்த பிறகு இரவின் கடைசிப் பகுதியில் வைகறைத் தொழுகைக்கு (ஃபஜர்) முன்னர் எழுந்திருக்க வேண்டும். அந்த அமைதியான சமயத்தில் வுளு செய்துவிட்டுத்

தொழுகைக்காக நிற்க வேண்டும். நீளமான கிரா அத்துடன் (குர்ஆனை வாசித்தல்) சில ரக்அத்துகள் (அலகுகள்) தொழ வேண்டும். பிறகு பிரார்த்தனை செய்தவாறு அந்தத் தொழுகையை நிறைவு செய்ய வேண்டும். இதற்குத்தான் 'தஹஜ்ஜத்' அல்லது இரவுத் தொழுகை என்று சொல்லப்படுகிறது. (பார்க்க திருக்குர்ஆன் 17:79)

நம்பிக்கையாளர்கள் 24 மணி நேரத்தில் ஐந்து வேளைத் தொழுகைகள் ஒன்று சேர்ந்து நிறைவேற்றுகிறார்கள். அதற்குக் கூட்டுத் தொழுகை என்று பெயர். அதற்கென தனித்துவமான பயன்கள் இருக்கின்றன. அதனால்தான் 'ஷரீஅத்' (மார்க்கச் சட்டம்) அதனைக் கடமையான ஒன்றாக ஆக்கியுள்ளது. அந்தக் கூட்டுத் தொழுகை ஒரே சமயத்தில் வணக்க வழிபாடாகவும் சமூக ஒற்றுமையை நிலைநிறுத்தும் வழிமுறையாகவும் இருக்கின்றது.

நம்பிக்கையாளன் தனக்கு இப்படியான ஒரு தொழுகையை வேண்டி நிற்கிறான். அவன் தனிமையில் நின்று தன்னுடைய கட்டுப்படுத்தலை இறைவனுக்கு முன்னால் சமர்ப்பிக்க வேண்டும், அவனுடன் இரகசியமாக உரையாட வேண்டும் என்று விரும்புகிறான். நபிமொழியில் இதற்கு 'அவன் தன் இறைவனுடன் இரகசியமாக உரையாடுகிறான்' என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இரவின் பிற்பகுதியில் அமைதியான நேரத்தில் தனியாக நின்று வழிபடுவதுதான் 'தஹஜ்ஜத்' அல்லது இரவுத் தொழுகையாகும். இந்தத் தொழுகை ரமலான் மாதத்தில் விசேஷமாகவும் மற்ற சமயங்களில் பொதுவாகவும் நிறைவேற்றப்படுகிறது.

நோன்பும் குர்ஆனும்

குர்ஆனில் இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் ரமலான் மாதத்தில் தான் குர்ஆன் அருளப்பட்டது என்று கூறப்பட்டுள்ளது. (2:185) இதிலிருந்து குர்ஆனுக்கும் ரமலான் மாதத்திற்கும் மத்தியில் நெருங்கிய தொடர்பு இருக்கிறது என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. ரமலான் மாதத்தில் நோன்பு என்னும் வழிபாட்டின்மூலம் உடலுக்கான உணவின் முக்கியத்துவம் புரிய வைக்கப்படுகிறது. நோன்பின் நோக்கம் மக்களுக்குள் இந்த உணவு தொடர்பாக நன்றி யுணர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதுதான்.

குர்ஆன் மனிதனுக்கு ஆன்ம ரீதியான உணவாக இருக்கிறது. குர்ஆன் அருளப்பட்டதன் நோக்கம், மனிதன் ஆன்மரீதியான உணவின் முக்கியத்துவத்தை உணர வேண்டும் என்பதும் குர்ஆனிடமிருந்து கேட்டு அதைத் தன் வாழ்க்கையில் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதும் குர்ஆனில் சிந்தனை செலுத்தி தன் சிந்தனையைத் தூய்மைப்படுத்த வேண்டும் என்பதும் தான்.

ரமலான் மாதம் முழுவதும் நோன்பு நோற்கப்படுகிறது, இறைநினைவு, வழிபாடு ஆகியவையும் பிரத்யேகமான முறையில் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு ரமலானுடைய மாதம் அதன் முழுப் பொருளிலும் ஆன்ம ரீதியான மாதமாக ஆகிவிடுகிறது. இப்படியான ஒரு சூழலில் குர்ஆன் வாசிப்பது, தராவீஹ் (இரவுத்) தொழுகையில் குர்ஆன் ஓதப்படுவதைச் செவியேற்பது, பல்வேறு விதங்களில் குர்ஆனைக் குறித்துப் பேசிக் கொண்டே யிருப்பது ஆகியவை குர்ஆனை இன்னும் நெருங்கிச் செல்வதற்கான, அதனைப் புரிந்து கொள்வதற்கான வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கின்றன. ரமலானுடைய மாதம் வரலாற்றுரீதியாக குர்ஆன் அருளப்பட்ட மாதம் ஆகும். அது ஆன்மிகப் பயிற்சியின் அடிப்படையில் உள்ளத்திலும் சிந்தனையிலும் குர்ஆனை உள்வாங்கும் மாதமாகும்.

திருக்குர்ஆனில் கூறப்பட்டுள்ளது, “தூய்மையாளர்களைத் தவிர வேறு யாரும் அதனைத் தொட மாட்டார்கள்.” (அல்வாகிஆ:79) இந்த வசனம் குர்ஆன் ஓதுவதற்கு ‘வுஸூ’ அவசியம் என்பதைப் பேசவில்லை. மாறாக குர்ஆனைப் புரிந்து கொள்வதற்கு மனத்தூய்மை அவசியம் என்பதைக் குறித்துப் பேசுகிறது. இது தொடர்பாக இமாம் ராகில் அல்அஸ்பஹானீ எழுதுகிறார்: “யார் தன் மனத்தைத் தூய்மைப்படுத்திக் கொண்டாரோ அவரால்தாம் அதன் ஞானங்களை அடைந்து கொள்ள முடியும்.” அதாவது தம் மனத்தைத் தூய்மைப்படுத்திக் கொண்டவர் மட்டுமே அதிலிருந்து அறிதல்களைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியும். வெறுமனே கலை அறிவு அதனைப் புரிந்து கொள்வதற்குப் போதுமானது அல்ல. நோன்பு இந்த மனத் தூய்மைக்கான அற்புதமான வழிமுறையாக இருக்கின்றது.

நோன்பும் தராவீஹ் (இரவுத்) தொழுகையும்

நபியவர்கள் கூறியதாக அன்னை ஆயிஷா (ரலி) அறிவிக்கிறார்: “தொழுகையில் குர்ஆன் ஒதுவது தொழுகை அல்லாத சமயத்தில் குர்ஆன் ஒதுவதைவிடச் சிறந்ததாகும்.” (பைஹகீ, பாகம் 2, பக்கம் 413) தொழுகை அல்லாத சமயங்களில் குர்ஆன் ஒதுவதைவிடத் தொழுகையில் குர்ஆன் ஒதுவும் மிகவும் சிறப்பிற்குரிய ஒன்றாகும்.

தராவீஹ் என்றால் என்ன? ரமலான் மாதத்தில் தொழுகையில் நின்று குர்ஆனைச் செவியேற்பது. இது தான் தராவீஹ் தொழுகையின் உண்மை நிலையாகும். அன்னை ஆயிஷாவின் மேற்கண்ட அறிவிப்பின் மூலம் அதன் முக்கியத்துவம் புரிந்து கொள்ளப்படுகிறது. நபியவர்கள் காலத்தில் ‘தராவீஹ்’ தொழுகையின் வழக்கம் இருக்கவில்லை. பிற்காலத்தில் ‘தராவீஹ்’ தொழுகையின் வழக்கம் உருவானது. அறபுலகில் மட்டுமல்ல, அறபு அல்லாத உலகிலும் இஷா தொழுகைக்குப் பிறகு தொழப்படும் தொழுகையாக மிகப் பெரிய அளவில் மாறியது.

‘தராவீஹ் தொழுகை’ இந்த அளவு பரவலானதற்கான காரணங்களில் ஒன்று, பிற்காலத்தில் குர்ஆனை மனனம் செய்பவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமானது. இந்தச் சூழலில் தான் ரமலான் மாதத்தில் இஷா தொழுகைக்குப் பிறகு குர்ஆனை ஒதும், கேட்கும் இந்தப் பழக்கம் அதிகமானது. அச்சகம் (Printing Press) உருவாவதற்கு முன்னர் தராவீஹ் தொழுகைதான் குர்ஆனைப் பாதுகாப்பதற்கான வலுவான ஒரு முறையாக இருந்தது ‘தராவீஹ் தொழுகை’யில் குர்ஆனை மனனம் செய்தவர் முன் நின்று பல்வேறு ரக்அத்துகளில் (அலகுகளில்) சப்தமாக குர்ஆனை ஒதுகிறார். மற்றவர்கள் தொழுகையில் அவருக்குப் பின்னால் நின்று அமைதியாக கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். குர்ஆனைக் கேட்கும்போது இயல்பாகவே அதன் கருத்துகளைக் குறித்துச் சிந்திக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்படுகிறது. இவ்வாறு தராவீஹ் குர்ஆனைக் கூட்டாகப் படித்துச் சிந்திப்பதற்கான ஒரு வழிமுறையாக இருக்கிறது. தராவீஹ் தொழுகை ஒரு வருடாந்திரச் சடங்காக நிறைவேற்றப்படாமல் குர்ஆனைக் கூட்டாக சிந்திப்பதற்கான, சமூகத்தில் குர்ஆனிய சிந்தனையை உருவாக்குவதற்கான ஒரு சந்தர்ப்பமாக ஆக்கப்பட வேண்டும்.

சூர்ஆனை ஒதி முடித்தலா அல்லது சூர்ஆனில் கவனம் செலுத்துதலா?

ரமலானுடைய மாதத்தில் ஒவ்வொரு இடத்திலும் சூர்ஆனை ஒதி முடிக்க வேண்டும் என்பதற்கான ஏற்பாடு செய்யப்படுகிறது. ஒவ்வொரு நாளும் சூர்ஆன் ஒதி சூர்ஆனை முடித்தல், தராவீஹ் தொழுகையில் சூர்ஆனை ஒதி முடித்தல் போன்ற ஏற்பாடுகள். அதன் இறுதி வடிவமாக ஒரே இரவில் தராவீஹ் தொழுகையில் சூர்ஆனை ஒதி முடிக்கும் வழக்கம் அமைந்துள்ளது. இது நபியவர்கள் காலகட்டத்தில் இல்லாத ஒன்று. இதுவே இது 'பித்அத்' (மார்க்கத்தில் புதுமை) என்பதற்கான ஆதாரமாகும். இது இஸ்லாமியச் செயல்பாடாகக் கருதப்படாது.

நபிமொழியில் வந்துள்ளது, "பித்அத்தை - நூதனமான செயலைக் கொண்டு எந்த நன்மையும் ஏற்படுவதில்லை." (முஸ்னத் அஹ்மது, பாகம் 4, பக்கம் 105) இதனால்தான் முழு உலகிலும் சூர்ஆனை ஒதி முடிக்க வேண்டும் என்ற வழக்கம் பரவி விட்டது. இவ்வாறு

குர்ஆனை ஒதி முடிப்பது குர்ஆனின் ஆன்மாவை உருவாக்குவதற்கான வழிமுறையாகாது. திருக்குர்ஆனில் 38ஆவது அத்தியாயத்தில் இறைவன் கூறுகிறான்: “நாம் அருள்வளமிக்க இந்த வேதத்தை உமக்கு அருளியுள்ளோம், அவர்கள் அதன் வசனங்களைச் சிந்திக்க வேண்டும் என்பதற்காகவும் அறிவுடையோர் அதிலிருந்து அறிவுரை பெற வேண்டும் என்பதற்காகவும்.” (38:29)

இந்த வசனத்திலிருந்து தெளிவாகத் தெரிய வருவது, குர்ஆன் அருளப்பட்டதன் நோக்கம் மனித அறிவை விழிப்படையச் செய்வதற்காகவும் மனிதன் அது குறித்துச் சிந்தித்து அதன் ஆழம்வரை செல்ல வேண்டும் என்பதற்காகவும்தான். இதுபோன்ற வசனங்கள் ஏராளமாகக் காணப்படுகின்றன. ஆனால் ஒட்டுமொத்த குர்ஆனிலும் “இந்தக் குர்ஆன் நீங்கள் மீண்டும் மீண்டும் அதன் சொற்களை ஒதி முடிக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் அருளப்பட்டுள்ளது. ஆகவே எவ்வளவு விரைவாக முடிக்க முடியுமோ அவ்வளவு விரைவாக முடியுங்கள்” என்று சொல்லக்கூடிய ஒரு வசனம்கூட இல்லை.

ரமலான் மாதம் குர்ஆனில் கவனம் செலுத்துவதற்கான மாதம் ஆகும். அது அதன் சொற்களை வேகமாக ஒதி முடிப்பதற்கான மாதம் அல்ல. குர்ஆன் என்பது இறைவன் மனிதர்களுக்கு அளித்த ஆன்ம ரீதியான உணவு. அது நாவிற்குப் பயிற்சி அளிக்கக்கூடிய ஒன்றல்ல. ஓர் இரவில் குர்ஆனை ஒதி முடித்தல் போன்ற சடங்குகளில் ஈடுபடுவது குர்ஆனை சிறுமைப்படுத்துதல் ஆகும்.

நோன்பு : இறைவனை நினைவுகூர்வதற்கான வழிமுறை

சூர்ஆனில் 14ஆவது அத்தியாயத்தில் இறைவன் மனிதனை விளித்து பின்வருமாறு கூறுகிறான்: “நான் உங்களுக்கு நீங்கள் கேட்ட அனைத்தையும் வழங்கியுள்ளேன்.” (14:34) மனிதன் தன் படைப்பின் அடிப்படையில் எந்தெந்த பொருட்களின் பக்கம் எல்லாம் தேவையுடையவனாக இருந்தானோ அவை அனைத்தையும் இறைவன் அவனுக்கு வழங்கியுள்ளான்.

ஒரு நம்பிக்கையாளனை உதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அவன் ரமலானுடைய மாதத்தில் பகல் முழுவதும் பசியுடனும் தாகத்துடனும் இருக்கிறான். பிறகு மாலை நோன்பு துறப்பதற்கான நேரம் வரும் போது அவனுக்கு முன்னால் உண்ணக்கூடிய, பருகக் கூடிய பொருட்கள் இருப்பதைக் காண்கிறான். அவற்றைப் பார்த்து சூர்ஆனின் மேற்கண்ட வசனம் அவனுக்கு நினைவுக்கு வருகிறது. அவனுடைய கண்களிலிருந்து

கண்ணீர் வழியும். அவன் கூறுவான், “இறைவனே! நீ உன் வேதத்தில் கூறியுள்ளாய், நீ மனிதன் கேட்ட அனைத்தையும் அவனுக்குக் கொடுத்திருக்கிறாய் என்று. உண்மையில் இது உன் கருணையின் வெளிப்பாடு. உறுதியாக மனித இயல்பில் அதன் நிறைவேறாத தேவை என்று எந்தக் கேள்வியும் இல்லை.

இறைவனே! மனித இயல்பில் அதன் படைப்பின் அடிப்படையில் இன்னொரு தேவையும் இருக்கிறது. அது நீ வழங்கும் மறைவான கொடைகளாகும். மனிதன் பாவம் செய்கிறான். நீ அவனை மன்னித்துவிடு. மனிதனிடமிருந்து தவறுகள் வெளிப்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கின்றன. நீ அவற்றை மன்னித்துவிடு. அவன் நேர்வழியில் இருந்து தவறுகிறான். நீ அவனை மீண்டும் நேர்வழியில் நிலைத்திருக்கச் செய். மனிதன் தன் செயலின் அடிப்படையில் சுவனத்திற்கு உரியவன் அல்லன். நீ உன் கருணையினால் அவனை அதற்கு உரியவனாக ஆக்கிவிடு.” மனிதனின் உடல்ரீதியான தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்து விட்டு ஆன்ம ரீதியான தேவைகளை இறைவன் பூர்த்தி செய்யாமல் இருப்பது சாத்தியமற்றது.

நோன்பும் இஃதிகாபும் (குறிப்பிட்ட சிறு கால தனித்து இருத்தல்)

பொதுவாக ரமலான் மாதத்தின் இறுதிப் பத்தில் பள்ளிவாசல்களில் மக்கள் இஃதிகாபில் (தனிமையில்) அமர்கிறார்கள். அப்போது அவர்கள் எல்லாவிதமான தொடர்புகளையும் விட்டு நீங்கியவாறு பள்ளிவாசல்களில் அமர்கிறார்கள். அடிப்படையான தேவைகளுக்காகத் தவிர வேறு எதற்காகவும் அவர்கள் வெளியே செல்வதில்லை. பள்ளிவாசலில் தனியாக அமர்ந்து இறை நினைவிலும் வழிபாடுகளிலும் பிரார்த்தனையிலும் குர்ஆன் ஓதுவதிலும் ஈடுபடுகிறார்கள்.

‘இஃதிகாப்’ என்பதன் பொருள் தனிமையில் இருத்தல் என்பதாகும். ‘இஃதிகாப்’ எதற்காக இருக்கிறார்கள்? இஃதிகாப் தொடர்பாக நபிமொழியில் வந்துள்ளது: “அவன் பாவங்களை விட்டு இஃதிகாப் இருக்கிறான்.” (மிஷ்காத்)

பாவங்களைவிட்டு 'இஃதிகாப்' இருத்தல் என்றால் என்ன? இதற்கு விளக்கமாக நபிமொழித்துறை அறிஞர் நாஸிருத்தீன் அல்பானீ கூறுகிறார், "அது பாவங்களைத் தடுத்துக் கொள்வதாகும்." அவன் தன்னைப் பாவங்களிலிருந்து தடுத்துக் கொள்கிறான். இஃதிகாப் என்றால் சாதாரணமாகப் பாவங்களிலிருந்து தவிர்ந்திருத்தல் என்று பொருள் அல்ல. வேறு சொற்களில் கூற வேண்டுமென்றால், "தன்னைத் தானே பாவங்களைவிட்டுத் தடுத்துக் கொண்டு நன்மையான செயல்களில் மூழ்கி விடுதல்" என்று கூறலாம்.

இதில் கவனம் செலுத்தியபோது எனக்கு ஒரு விசயம் புரிய வந்தது, இஃதிகாபின் அசலான நோக்கம் தன்னைத் தானே இடையூறுகளிலிருந்து பாதுகாத்தல் ஆகும். பாவம் என்பதும் ஒரு வகையான இடையூறுதான். இயல்பின் நேரான வழியிலிருந்து விலகி செல்வதால் மனிதனை அது பாவத்தின் பக்கம் கொண்டு செல்லும். 'இஃதிகாப்' ஒரு தனித்துவமான ஏற்பாடு ஆகும். அதன் மூலம் மனிதன் குறிப்பிட்ட சில நாட்களுக்குத் தனக்கு நிர்ப்பந்தமான சூழலை ஏற்படுத்தி இடையூறுகளிலிருந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்கிறான். ஏனெனில் அவன் அடுத்து வரக்கூடிய காலங்களில் முழுத் தெரிவுடன் ஒவ்வொரு வகையான இடையூறுகளிலிருந்தும் தன்னைப் பாதுகாத்து நேரான பாதையின் மீது நிலைத்திருக்க வேண்டும் என்ப தற்காக.

விட்டுவிடுதல், தெரிவு செய்தல் முழு வாழ்க்கையுடனும் தொடர்புடைய விவகாரமாகும். இந்தப் பாதையைத் தெரிவு செய்யாமல் மனிதன் தன் வாழ்க்கையை இஸ்லாமிய அடிப்படையிலான வாழ்க்கையாக ஆக்கிக் கொள்ள முடியாது. நோன்பின்மூலம் மனிதனுக்குள் இந்த உணர்வை ஏற்படுத்துவதே நோக்கமாகும்.

‘இஃதிகாப்’ என்றால் இறைவனை வணங்குவதற்காகத் தன்னை ஆக்கிக் கொள்ளுதல் என்று பொருள். ஆனால் இஸ்லாத்தில் வணக்க வழிபாட்டிற்கும் துறவறத்திற்கும் மத்தியில் வேறுபாடு ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. துறவறத்தை ஒரு வகையான வரம்பு மீறல் என்று இஸ்லாம் வர்ணிக்கிறது. வரம்பு மீறல் இஸ்லாத்தில் அனுமதிக்கப்பட்ட ஒன்றல்ல. ஒரு நபித்தோழரின் பின்வரும் சம்பவம் மார்க்கச் சட்டத்தினுடைய உண்மையான ஆன்மாவை தெளிவுபடுத்துகிறது:

தப்ரானீயிலும் பைஹகீயிலும் இந்தச் சம்பவம் இடம்பெற்றுள்ளது. அப்துல்லாஹ் இப்னு அப்பாஸ் மதீனாவின் மஸ்ஜிதுன் நபவீயில் இஃதிகாப் உடைய நிலையில் இருந்தார். அவரிடம் ஒரு மனிதர் வந்து சலாம் கூறியவாறு அமர்ந்து விட்டார். அப்துல்லாஹ் இப்னு அப்பாஸ் கூறினார், “உங்களைப் பார்த்தால் கவலையில் இருப்பவரைப் போன்று தெரிகிறதே” அவர் கூறினார், இறைத்தூதரின் தந்தைவழிச் சகோதரரே! என் மீது இன்ன மனிதரின் உரிமை இருக்கிறது. இந்த கப்ரில் அடங்கியிருப்பவரின் (நபியவர்கள்) கண்ணியத்தின் மீது ஆணையாக அதனை நிறைவேற்றுவதற்கு நான் சக்தி பெற்றிருக்கவில்லை.” அப்துல்லாஹ் இப்னு அப்பாஸ் கூறினார்: “நான் உம் விசயத்தில் அவரிடம் பேசட்டுமா?” அவர் கூறினார்: “நீங்கள் விரும்பினால் பேசுங்கள்.” அப்துல்லாஹ் இப்னு அப்பாஸ் தம்முடைய காலணியை அணிந்து கொண்டு பள்ளியிலிருந்து புறப்பட்டு விட்டார். அந்த மனிதர் கூறினார், “நீங்கள் இஃதிகாபில் இருக்கிறீர்கள் என்பதை மறந்து விட்டீர்கள் என்று நினைக்கிறேன்.” அப்துல்லாஹ் இப்னு அப்பாஸ் கூறினார்: “நான் மறக்கவில்லை. “யார் தம் சகோதரரின் தேவையை நிறைவேற்றுவதற்காகச் செல்வாரோ அதற்காக முயன்றாரோ அது அவர் பத்து வருடங்கள் இஃதிகாப்

இருப்பதைக் காட்டிலும் சிறந்ததாகும்” என்று நபியவர்கள் கூற நான் கேட்டிருக்கிறேன்.” இதைக் கூறும்போது அவரது கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வடிந்து கொண்டிருந்தது.

அப்துல்லாஹ் இப்னு அப்பாஸின் இந்தச் சம்பவத்திலிருந்து இஸ்லாமிய வழிபாடு, இஃதிகாப் என்பதன் ஆன்மா அறிந்து கொள்ளப்படுகிறது. இதிலிருந்து தேவை அடிப்படையில் வழிபாட்டின் வடிவத்தில் நெகிழ்ந்து கொடுத்தல் நிகழலாம் என்பதும் ஆனால் அதன் ஆன்மாவில் எந்த நிலையிலும் நெகிழ்ந்து கொடுத்தல் இல்லை என்பதும் புரிந்து கொள்ளப்படுகிறது.

வணக்க வழிபாட்டை வெளிப்படுத்துதல்

நபியவர்கள் (ஸல்) கூறியதாக அபூபக்ரா ஸகஃபீயிடமிருந்து நுஃபை இப்னு ஹாரிஸ் அறிவிக்கிறார்: “உங்களில் யாரும் நான் ரமலானில் எல்லா நோன்புகளையும் நோற்று விட்டேன், எல்லா இரவும் நின்று தொழுது விட்டேன்” என்று கூறவேண்டாம். (அபூதாலூத், நோன்பு தொடர்பான அத்தியாயம்) இந்த நபிமொழியை அறிவித்த பிறகு அறிவிப்பாளர் கூறுகிறார்: “தன் சமூகம் தன்னைத் தாய்மையானதாகக் கூறிக்கொள்ளும் என்ற பயத்தினால் அப்படிச் சொன்னார்களா? அல்லது தூக்கம் அல்லது அலட்சியம் மிகைத்துவிடும் என்ற பயத்தின் காரணமாக அப்படிச் சொன்னார்களா? என்று எனக்குத் தெரியவில்லை.”

ரமலானில் எல்லா நாட்களிலும் நோன்பு நோற்பது, எல்லா இரவுகளிலும் நின்று வணங்குவது அவசியம் இல்லை என்ற பொருளில் இந்த நபிமொழி கூறப்படவில்லை.

உண்மையில் இந்த நபிமொழி நோன்பைக் குறித்தோ இரவில் நின்று வணங்குவதைக் குறித்தோ கூறுவதை நோக்கமாகக் கொண்டிருக்கவில்லை. மக்களுக்கு முன்னால் தம்முடைய நோன்பை, தொழுகையை வெளிப்படுத்துவதைக் குறித்துதான் இது பேசுகிறது. வணக்க வழிபாட்டை இவ்வாறு வெளிப்படுத்துவது அதன் ஆன்மாவுக்கு எதிரானதாகும். மனிதன் மகத்துவமிக்க இறைவனை வணங்கும்போது அவனுக்குள் இயலாமை உணர்வு உருவாகிறது. இறைவனின் மகத்துவத்தை அவன் உணர்ந்ததனால் இறைவனுக்கு முன்னால் தான் ஒன்றுமே செய்யவில்லை என்று அவன் உணர்கிறான். இந்த உணர்வு உண்மையான உணர்வு, வலிந்து உருவாக்கப்படும் செயற்கையான உணர்வு அல்ல.

ஒரு மனிதன் மக்களிடம் சென்று, அல்ஹம்துலில்லாஹ் நான் ரமலானின் எல்லா நோன்புகளையும் நோற்று விட்டேன், எல்லா இரவுகளிலும் நின்று வணங்கி விட்டேன் என்று கூறுவது அவனுடைய வழிபாட்டில் உயிரோட்டம் கவனத்தில் கொள்ளப்படாமல் வெளிப்படையான வடிவம் மட்டுமே கவனத்தில் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது என்று பொருள். ஆனால் வழிபாட்டின் உயிரோட்டம் அந்தரங்கமான ஒன்று. இறைவனைத் தவிர வேறு யாரும் அதனை அறியமாட்டார். ஏனெனில் ஒரு மனிதன் வழிபாட்டின் ஆன்மாவைக் கவனத்தில் கொண்டால் எப்போதும் அவனுக்கு அச்சம் இருக்கும், இந்த வழிபாடு அல்லாஹ்விடத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுமா? அல்லது ஏற்றுக்கொள்ளப்படாதா? என்று.

இல்லாத நிலையில் அறிதல்

அபூதர் கிஃபாரீ (ரலி) அறிவிக்கும் நீண்ட நபிமொழி ஒன்று இருக்கிறது. அது 'ஹதீஸ் குத்ஸ்' என்னும் வகையைச் சேர்ந்ததாகும். அதில் ஒரு பகுதி: "என் அடியார்களே! யாருக்கு நான் உணவளித்தேனோ அவர்களைத் தவிர நீங்கள் அனைவரும் பசியோடு இருப்பவர்கள்தாம். ஆகவே என்னிடமே உணவு கேளுங்கள். நான் உங்களுக்கு உணவளிக்கின்றேன்." (முஸ்லிம், நன்மை என்னும் அத்தியாயம், அநியாயத்தைத் தடைசெய்தல் என்னும் பாடம்)

இந்த நபிமொழியில் சொல்லப்பட்டிருப்பதுதான் நோன்பின் வழியாக வேண்டப்படுவதாகும். நோன்பின் நோக்கம், இறைவன்தான் உணவளிப்பவன், அவன் உணவளிக்கவில்லையென்றால் யாரும் உணவளிக்க முடியாது என்ற உயிரோட்டமான உணர்வை மனிதனுக்குள் ஏற்படுத்துவதுதான்.

நோன்பில் மனிதன் காலையிலிருந்து மாலைவரை சாப்பிடாமல் இருக்கிறான். இதன்மூலம் அவனுக்கு 'நான் உணவளிப்பவன் இல்லை' என்ற அனுபவம் கிடைக்கிறது. மாலையில் அவனுக்கு முன்னால் உணவு வைக்கப்படும்போது அது இறைவனால் வழங்கப்பட்ட உணவு என்று அவன் புரிந்து கொண்டு உண்கிறான். அந்தச் சமயத்தில் அவன் கூறுகிறான், "இறைவனே! நான் பசியோடு இருந்தேன், நீயே எனக்கு உணவளித்தாய். உனக்கு நன்றி. இவ்வாறு உன் அருளால் என்னுடைய இல்லாமைக்கான பரிகாரத்தையும் தந்து விடுவாயாக."

ரமலான் மாதத்தில் மனிதன் பகல் வேளையில் இல்லாமைக்கான அனுபவத்தைப் பெறுகிறான். இரவு வேளையில் அல்லாஹ்வே உணவளிப்பவன் என்பதற்கான அனுபவத்தைப் பெறுகிறான். இந்த உலகம் வெளிப்படையாக இவ்வாறு அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது, இங்கு ஒருவருக்கு வழங்குவதன்மூலம் இன்னொருவருக்கும் கிடைக்கிறது. ஆனால் அறிதலைக் கொண்ட மனிதன் இந்த வெளிப்படையான அம்சத்திலிருந்து மேலெழுகிறான். அவன் வெளிப்படையாக மனிதனிடமிருந்து கிடைக்கும் பொருளை இறைவனிடமிருந்து கிடைக்கும் பொருள் என்று எண்ணுகிறான். யார் இந்தத் தேவையுடைய நிலையை அறிந்து கொண்டாரோ அவர்தாம் நோன்பிலிருந்து உண்மையாகவே பயனடைந்து கொண்டவர். அவரது நோன்பு இறை அருளின் வாயிலைத் திறப்பதற்கான காரணியாக அமைந்துவிட்டது.

உணர்ச்சி மட்டத்தில்

உணவு மனிதனுக்குக் கட்டாயமான ஒரு தேவையாகும். ஆனால் சமநிலையான உணவுதான் (Balanced Diet) சரியான உணவாகும். சமநிலையான உணவில் பின்வரும் அம்சங்கள் இருக்க வேண்டும்: கார்போஹைட்ரேட், புரோட்டீன், கொழுப்பு, விட்டமின்கள், மினரல்கள், உப்புக்கள், பைபர் (நார்ச் சத்து).

நீங்கள் உணவு தொடர்பாக ஏதேனும் புத்தகம் படித்தால், அதிலிருந்து சமநிலையான உணவு குறித்த அறிவைப் பெற்று நீங்கள் உணவுக்கான ஓர் அட்டவணையை உருவாக்கி அதன் அடிப்படையில் உணவு உண்டால் அது அறிவின் அடிப்படையில் உணவைக் குறித்த அறிதலாக இருக்கும். ஆனால் நீங்கள் பசியோடு இருந்து உணவு உண்டால் உணவின் அவசியத்தை உணர்வு நிலையில் அறிந்ததாக இருக்கும்.

இரண்டு நிலைகளிலும் மனிதன் உண்ணக்கூடிய

பொருளை தன் உணவாக ஆக்கிக்கொள்கிறான். ஆனாலும் இரண்டுக்கும் மத்தியில் எந்த அளவு வேறுபாடு இருக்கிறது எனில் முதல் நிலையில் உண்பதன்மூலம் வெறுமனே வயிறு நிரம்புகிறது. இரண்டாவது நிலையில் இறை அறிதலின் அனுபவம் ஏற்படுகிறது.

உண்மையான நோன்பு மனிதனுக்கு இந்த இறை அருட் கொடையையே வழங்குகிறது.

உண்மையான நோன்பின் மூலமாக மனிதன் உண்மையான உணவளிப்பாளனைக் குறித்த அறிதலைப் பெறுகிறான். உண்மையான நோன்பு உணவை ஒரு மனிதனுக்கு உன்னதமான அறிதலைப் பெறுவதற்கான வழிமுறையாக ஆக்கி விடுகிறது. மற்ற சமயங்களில் உணவு என்பது வெறுமனே உடலுக்கான உணவுதான். ஆனால் நோன்பு ஒரு நம்பிக்கையாளனுக்கு அந்த உணவை ஆன்மரீதியான உணவாக ஆக்கிவிடுகிறது. அந்த உணவு உண்மையான உணவளிப்பாளனைக் குறித்த அறிதலுக்கு இணையான ஒன்றாக ஆகிவிடுகிறது. அது அவனை உன்னதமான இடத்தில் நிறுத்தி விடுகிறது.

எந்த மனிதன் உணர்வு நிலையில் உணவின் முக்கியத்துவத்தை அறிந்து கொள்வானோ அவனுடைய நோன்பு தான் உண்மையான நோன்பு. அதுவன்றி நோன்பு ஒரு விலங்கின் செயல்பாடுதான், அது உண்மையான பொருளில் மனிதனின் செயல்பாடாக ஆகாது.

இறைவனின் கட்டுப்பாட்டுக்குக் கீழே இருப்பதற்கான அனுபவம்

நோன்பு மனிதனுக்கு “அவன் இறைவனுடைய கட்டுப்பாட்டில் இருக்கிறான்” என்ற அனுபவத்தை வழங்குகிறது. நோன்பின்போது மனிதன் தன் இச்சைகளுக்கு எதிராக அல்லாஹ்வுடைய கட்டளையைத் தன்மீது செயல்படுத்துகிறான். இதன்மூலம் உணர்வுப்பூர்வமாக அவன் மகத்துவமிக்க இறைவனுடைய கட்டுப்பாட்டில் இருப்பதாக அனுபவம் பெறுகிறான்.

ரமலானுடைய மாதத்தில் நோன்பு நோற்பதனால் கிடைக்கும் மிகப் பெரிய அனுபவம் இது. மறந்துபோன மனிதன் தன் இறைவனைக் குறித்து உயிரோட்டமான உணர்வைப் பெறுகிறான். அவன் நீண்ட அலட்சியத்திற்குப் பிறகு தன் படைப்பாளனை, தன் அதிபதியை அறிந்து கொள்கிறான். “இங்கு மகத்தான இறைவன் இருக்கிறான். நான் அவனுடைய அடிமை. நான் இந்த உலகில் சுதந்திரமாக இல்லை. மாறாக நான் மகத்தான படைப்பாளனின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கிறேன். நான் அந்த

இறைவனுக்குக் கட்டுப்பட வேண்டும். அதற்காக என் இச்சைகளைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டியிருந்தாலும் சரியே. தெரிவு செய்வதற்கான சுதந்திரம் இருந்தாலும் நான் அவனுக்கே கட்டுப்பட வேண்டும்” என்கிற எண்ணம் அவனுடைய மனத்தில் மீண்டும் புதிதாக உருவாகிறது. இது ரமலானுடைய நோன்பின் மிகப் பெரிய அம்சம். திருக்குர்ஆனில் இதுதான் ‘தக்வா’ (இறையச்சம்) என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ‘தக்வா’ என்றால் இறைவனையே சார்ந்து வாழ்வது. நோன்பு இறைவனையே சார்ந்து வாழக்கூடிய உணர்வைத் தூண்டுவதற்கான மிகச் சிறந்த வழிமுறை. நோன்பு உடலளவில் செய்யப்படும் செயல்பாடாக இருக்கிறது. உண்மையில் அது மனத்தளவில், ஆன்ம அளவில் செய்யப்படும் செயல்பாடு ஆகும். நோன்பு மனிதனின் உணர்வை அனுபவமாக ஆக்குகிறது. நோன்பு மனிதனுக்குள் ஆழமான உணர்வை ஏற்படுத்துகிறது. அது மனிதனுக்குள் மறைந்திருக்கும் இறைவனைக் குறித்தான உணர்வுகளைச் செயல்படச் செய்கிறது. அது மனிதனின் உறக்கத்திலிருக்கும் ஆன்மாவைத் தட்டியெழுப்பி அதனை இறைநெருக்கத்தைப் பெறுவதற்கான அனுபவத்தின் பக்கம் கொண்டு செல்கிறது. அது பேராற்றல் மிக்க இறைவனுக்கு முன்னால் தன் இயலாமையை உணரக்கூடிய பக்குவத்தை அளிக்கிறது.

நோன்பு மனிதனின் சிந்தனையையும் உள்ளத்தையும் தூய்மைப்படுத்துவதற்கான வழிமுறை. நோன்பு இறையச்சம் கொண்ட வாழ்க்கைக்கான ஒரு வருடாந்திர முன்னோட்டம் (rehearsal). நோன்பு மனிதனைத் தூய்மைப்படுத்தும் பயிற்சிக் காலம். அந்தக் காலத்தைக் கடந்த பிறகு மனிதன் மீண்டும் தன் தாயின் வயிற்றிலிருந்து வெளிவந்தபோது இருந்ததுபோன்று தன்னுடைய இயல்பான நிலையை அடைகிறான்.

நன்றியுணர்ச்சியைத் தூண்டுதல்

அப்துல்லாஹ் இப்னு உமர் (ரலி) கூறுகிறார்: “நபியவர்கள் நோன்பு நோற்று மாலையில் தண்ணீரைக் கொண்டு நோன்பு துறந்தார்கள். பிறகு அவர்களிடமிருந்து பின்வரும் சொற்கள் வெளிப்பட்டன: “தாகம் தணிந்தது. நரம்புகள் நனைந்தன. இறைவன் நாடினால் கூலியும் உறுதியாகி விட்டது.” (அப்துதாலுத், நோன்பு தொடர்பான அத்தியாயம்)

தண்ணீர் அசாதரணமான ஓர் அருட்கொடையாகும். மனித வாழ்க்கை தண்ணீரைக் கொண்டுதான் இருக்கிறது. தண்ணீர் இல்லையென்றால் மனித வாழ்க்கை இல்லை. ஆனால் பொதுவான சமயங்களில் தண்ணீர் எவ்வளவு உன்னதமான அருட்கொடை என்ற உணர்வு ஏற்படுவதில்லை. ஆனால் மனிதன் நோன்பு நோற்று பகல் முழுவதும் தண்ணீரைப் பயன்படுத்தாமல், தாகத்தை உணர்ந்து இறுதியில் நோன்பு துறக்கும் சமயத்தில் தண்ணீரைக் குடிக்கும்போது அது எவ்வளவு ஆச்சரியமான அருட்கொடை என்பதை அவன் உணர்கிறான்.

அந்தச் சமயத்தில் மனிதனின் உணர்வுகள் அனைத்தும் விழித்தெழுகின்றன. இரண்டு வாயுக்கள் இணைந்து எப்படி தண்ணீர் உருவானது என்பது குறித்து அவன் சிந்திக்கிறான். போதுமான அளவில் பூமியில் தண்ணீர் சேகரமாகியுள்ளது. பிறகு அந்தத் தண்ணீரைக் கொண்டே வாழ்க்கையின் தேவைகள் அனைத்தும் நிறைவேறுகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று, தண்ணீர் மனிதனின் தாகத்தைத் தணித்து அவனுடைய வாழ்க்கை நிலைபெறுவதற்குக் காரணியாக அமைந்து விடுகிறது. இந்த உணர்வுகள் அவனுக்குள் எழும்போது வெறுமனே அவனுடைய தாகம் மட்டும் தணிவதில்லை. மாறாக இறைவனுக்கு நன்றி செலுத்த வேண்டும் என்ற உணர்வு அவனுக்குள் உருவாகிறது.

இறைவனே உண்மையான அருட்கொடையாளன் அவன் மனிதனுக்கு எண்ணற்ற அருட்கொடைகளை வழங்கியுள்ளான். அந்த அருட்கொடைகளுக்காக மனிதன் உண்மையாக நன்றி செலுத்துவது இறைவனை மிகப் பெரிய அளவில் வணங்குவதாகும். நோன்பின் மூலமாக மனிதன் அந்த அருட்கொடைகளை உணர்வது தட்டி எழுப்பப்படும் போது அவனுடைய உணர்வு விழிப்படைந்து விடுகிறது. அவன் அலட்சியத்திலிருந்து வெளியேறி விடுகிறான். அவன் அந்த அருட்கொடைகளை உணர்ந்து உண்மையாகவே இறைவனுக்கு நன்றி செலுத்தும் அடியானாக ஆகிவிடுகிறான். நோன்பு நன்றி செலுத்தும் உணர்வைத் தட்டியெழுப்பும் வழிமுறையாக இருக்கிறது. மனிதன் ஒவ்வொரு சமயத்திலும் இறைவனுடைய அருட்கொடைகள் என்னும் கடலில்தான் இருக்கிறான். ஆனால் மற்ற சமயங்களில் அவன் அந்த அருட்கொடைகளை உணர்வதில்லை. நோன்பு அந்த அருட்கொடைகளை உணர்ந்து தன் இறைவனை அறிந்து கொள்ளும் பக்குவம் கொண்டவனாக மனிதனை ஆக்கி விடுகிறது.

நோன்பு சார்ந்த வாழ்க்கை

ஒரு பாரசீக கவிஞர் ரமலான், நோன்பு தொடர்பாக தன் அனுபவங்களைப் பின்வரும் சொற்களில் தெளிவு படுத்துகிறார்: “நோன்பின் நோக்கம் மக்களுக்குள் மனத்திற்கு எதிராகப் போராடுவதன் சுவையை ஏற்படுத்துவதுதான். ஆனால் ரமலான் வந்துவிட்டால் மக்கள் அதற்குப் பதிலாக உண்பதையும் குடிப்பதையும் இன்னும் அதிகப்படுத்தி விடுகிறார்கள்.”

ரமலான் மாதத்தில் இந்தக் காட்சியே ஒவ்வொரு இடத்திலும் தெரிகிறது. அறபிகள், அறபி அல்லாதவர்கள், மேற்கத்தியர்கள், கிழக்கத்தியர்கள் என அனைவரும் இந்த விசயத்தில் எந்த வேறுபாடும் இன்றி ஒன்றுபோலவே இருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு இடத்திலும் ரமலான் மாதம் என்பது நன்கு உண்பதற்கான, நன்கு பருகுவதற்கான மாதமாக ஆகிவிட்டது. ஏன் இப்படி நிகழ்கிறது? ரமலானுடைய மாதம் யார் வருடம் முழுவதும் நோன்பு சார்ந்த

ஒரு வாழ்க்கையை வாழ்கிறார்களோ அவர்களுக்குத்தான் நோன்பின் மாதமாக இருக்கிறது. யார் வருடம் முழுவதும் நோன்பு சார்ந்த ஒரு வாழ்க்கையை வாழவில்லையோ அவர்களிடம் ரமலான் மாதம் வரும்போது அவர்களின் பழக்கங்களே இன்னும் கூடுதலாகும்.

இன்றைய மக்களுடைய வாழ்க்கையின் நோக்கம் இதுதான்: “நன்றாகச் சம்பாதிப்பவர்கள், மிகச் சிறந்த உணவுகளை உண்ணுங்கள்.” இதுதான் கிட்டத்தட்ட மனிதர்கள் அனைவரின் சிந்தனையாக இருக்கிறது. இதுதான் மக்களின் கலாச்சாரமாக வளர்ந்து நிற்கிறது. இந்த வகையான வாழ்க்கைக்கு அவர்கள் முழுமையாகப் பழகியிருக்கிறார்கள். இதைத் தவிர வேறு வகையான வாழ்க்கையை அவர்கள் அறிவதில்லை. இந்த நிலையில் அவர்களுக்கு மத்தியில் ரமலான் மாதம் வரும்போது அவர்கள் உண்பதையும் பருகுவதையும் இன்னும் விசாலமாக்கி விடுகிறார்கள். எதற்கு அவர்கள் அடிமையாக இருக்கிறார்களோ அதற்கான கவையை ரமலான் இன்னும் அதிகப்படுத்தி விடுகிறது. ஆகவேதான் ரமலான் மாதம் வரும்போது ஸஹர் சாப்பாடும் இஃப்தாரும் விருந்தாகவே ஆகிவிடுகின்றன. ரமலானுடைய நோக்கம் மக்களிடம் எளிமையையும் போதுமென்ற மனத்தையும் உருவாக்குவதும் மனிதர்கள் மனிதர்களுடனான தொடர்பைக் குறைத்துக் கொண்டு இறைவனுடனான தொடர்பை அதிகப்படுத்துவதும் தான். ஆனால் நடைமுறையில் இவ்வாறு நிகழ்வதில்லை. உண்மையில் யார் வருடம் முழுவதிலும் நோன்பு சார்ந்த ஒரு வாழ்க்கையை வாழ்கிறார்களோ அவர்களுக்குத்தான் ரமலான் மாதம் நோன்புக்கான மாதமாக இருக்கும்.

நோன்பு வாழ்க்கையின் ஒட்டுமொத்தப் பகுதியுடனும் தொடர்பு கொண்டது

ரமலான் மாதத்தின் நோன்பு எந்த வகையிலும் வருடத்திற்கு ஒரு முறை வரக்கூடிய வருடாந்திர சடங்கு அல்ல. அது ஓர் ஆக்கப்பூர்வமான செயல்பாடு. நோன்பு மனிதனின் ஒட்டுமொத்த வாழ்க்கையுடனும் தொடர்பு கொண்டதாகும். நோன்பின் நோக்கம் மனிதன் ஒட்டுமொத்த வாழ்க்கையையும் நோன்பு சார்ந்த வாழ்க்கையாக மாற்றிவிடுவதுதான்.

நோன்பின் அசலான தன்மை இச்சைகளுக்குக் கடிவாளம் இடுதலாகும். அதற்கு நபிமொழியில் 'அவன் தன் இச்சையை விட்டுவிடுகிறான்' என்று கூறப்பட்டுள்ளது. தாகம் ஓர் இச்சை. பசி ஓர் இச்சை. தூக்கம் ஓர் இச்சை. வழக்கப்படி வாழ்வது ஓர் இச்சை. நோன்பின் மாதத்தில் இந்த இச்சைகள் அனைத்தின் மீதும் கட்டுப்பாடு விதிக்கப்படுகிறது. அது மனிதன் தன்னுடைய இன்னபிற இச்சைகளையும் கட்டுக்குள் வைக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான். அது அவன் தன்னுடைய சொந்த முடிவிற்படி ஒரு கட்டுப்பாடான வாழ்க்கையை வாழ வேண்டும் என்பதற்காகத்தான்.

மனிதனுடைய வாழ்க்கையின் செயல்பாடுகள் அனைத்தையும் ஐம்பது ஐம்பது சதவீதமாகப் பிரித்து விடலாம். அதாவது ஐம்பது சதவீதம் ஏதேனும் ஒன்றிலிருந்து தவிர்ந்திருத்தல், ஐம்பது சதவீதம் ஏதேனும் ஒன்றின்படி செயல்படுதல். இஸ்லாமிய ஷரீ அத்தில் 'இல்லல்லாஹ்' (இறைவனைத் தவிர) என்பதற்கு முன்னால் 'லாயிலாஹ' (இறைவன் இல்லை) என்பது வருகிறது. எதிர்மறையான, நேர்மறையான அம்சங்கள் சம விகிதத்தில் மார்க்கத்தின் செயல்பாடுகள் அனைத்திலும் காணப்படுகின்றன. இந்த அடிப்படையில் பார்க்கும்போது நோன்பின் நோக்கம், மனிதன் தன் இச்சைகள் அனைத்தையும் கட்டுக்குள் வைத்திருப்பதுதான். அப்படி இருந்தால்தான் இந்த உலகில் அவன் செய்யுமாறு பணிக்கப்பட்ட செயல்பாடுகளில் அவன் நிலைத்திருக்க முடியும்.

உவமானமாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் மனிதனுடைய வாழ்க்கையில் நோன்பு என்பது இன்ஜினில் மேலே இருக்கின்ற ப்ரேக்கைப் போன்றதாகும். ப்ரேக்தான் வண்டியின் இன்ஜினைக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்கிறது. அதனால் வண்டி சரியான முறையில் பயணத்தைத் தொடர முடியும். ஏதேனும் ஒரு இன்ஜினில் பிரேக் இல்லையெனில் அது சரியாகச் செயல்படாது.

இதுதான் நம்பிக்கையாளனுடைய வாழ்க்கையில் நோன்பின் இடமாகும். மனிதன் நோன்புக்குத் தன் வாழ்க்கையின் ப்ரேக் என்னும் இடத்தை வழங்க வேண்டும். அப்படி இருந்தால்தான் அவன் இறைவனுடைய பாதையில் சரியான முறையில் பயணிக்க முடியும். அந்த மனிதனின் நோன்புதான் உண்மையான நோன்பு. அவனது நோன்பு இறைவனால் தடுக்கப்பட்டவற்றின் விசயத்தில் ப்ரேக்காக செயல்படுகிறது.

நோன்பு தொடர்பான சட்டங்கள்

நோன்புதொடர்பான லீபிக்ஹ் (மார்க்கக்கலைச்) சட்டங்கள் பள்ளிவாசல்களிலும் மதரஸாக்களிலும் பேசப்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கின்றன. இதன் அடிப்படையில்தான் மக்கள் ரமலானுடைய நோன்பு தொடர்பான சட்டங்களை அறிந்து கொள்கிறார்கள். இந்த அறிதலின் விளைவாக, ஒவ்வொரு வருடமும் ரமலான் மாதத்தில் மிக இலகுவாக மக்கள் நோன்பு நோற்கிறார்கள், அதற்கான அவசியமான சட்டங்களைப் பின்பற்றுகிறார்கள். ஆகவே இங்கு அவை குறித்துத் தெளிவு படுத்தப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இங்கு சில அடிப்படையான அம்சங்கள் தெளிவுபடுத்தப்பட வேண்டியது அவசியம் என்று கருதுகிறேன்.

நோன்பு அதிகாலை உதயமாவதிலிருந்து தொடங்குகிறது. சூரியன் மறைவதோடு நிறைவடைகிறது. நோன்பு பருவமடைந்த ஒவ்வொரு பெண்ணின் மீதும், ஆணின் மீதும் கட்டாயக் கடமையாகும். ஆனாலும் மார்க்கம் அங்கீகரித்த ஏதேனும் காரணத்தினால் நோன்பு நோற்க முடியவில்லை எனில் அது விதிவிலக்கான ஒன்றாகும்.

நோன்பு எண்ணத்தை (நிய்யத்) கொண்டு தொடங்குகிறது. இந்த எண்ணம் அதிகாலை உதயத்திற்கு முன்னரே கொண்டிருக்க வேண்டும் அல்லது ஸஹர் உணவு சாப்பிடும்போது கொண்டிருக்க வேண்டும்.

ரமலான் மாதத்தில் யாரேனும் பயணம் செய்தால் அல்லது நோய்வாய்ப்பட்டு விட்டால் அவர் அந்த நாட்களில் நோன்பை விட்டுவிடலாம். ஆனால் ரமலான் முடிந்த பிறகு விட்ட நோன்புகளை நோற்க வேண்டும். ஆனால் யாரேனும் முதுமையின் காரணமாக அல்லது நிரந்தரமான நோயின் காரணமாக நோன்பு நோற்க முடியாமலாகி விட்டால் அவர் அதற்குப் பரிசாரமாக ஏழைகளுக்கு உணவளிக்க வேண்டும். ஒரு நோன்புக்குப் பகரமாக ஒரு ஏழைக்கு இரண்டு வேளைகள் உணவளிக்க வேண்டும்.

‘ஷரீஅத்’ (மார்க்கச் சட்டம்) மனிதன் மீது அவனுடைய இயல்புக்கு முரணான கட்டுப்பாடுகளை விதிக்காது. நோன்பின் காலங்களில் பகல் நேரங்கள் உண்பதும் குடிப்பதும் இன்னபிற அம்சங்களும் தடை செய்யப் பட்டிருந்தாலும் இரவு நேரங்களில் அவற்றுக்கான அனுமதி வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸஹருக்கான நேரத்தையும் இஃப்தாருக்கான நேரத்தையும் காலண்டரைக் கொண்டு கணக்கிடுவதற்குப் பதிலாகப் பொதுவாக பார்த்தல் அடிப்படையாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இறைவன் பொதுவான வரம்புகளை நிர்ணயித்து விட்டுக் கிளை அம்சங்களில், விரிவான தகவல்களை வாய்ப்பை வழங்கியிருப்பதும் அந்த வகையைச் சேர்ந்தது தான். மனிதன் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ள அந்த விதிகளை முழுமையாகப் பின்பற்ற வேண்டும். கிளை அம்சங்களில் விரிவான தகவல்களில் தம்முடைய இறையச்சத்திற்கு ஏற்ப ஒன்றைத் தெரிவு செய்துகொள்ள வேண்டும்.

அருட்கொடையின் இரவு

அபூஹுரைரா (ரலி) அறிவிக்கும் நீண்ட அறிவிப்பின் ஒரு பகுதி: “ரமலான் மாதத்தின் கடைசி இரவில் அவர்களுடைய பாவங்கள் மன்னிக்கப்படும்.” கேட்கப்பட்டது: இறைத்தூதரே! அது ‘லைலத்துல் கத்ர்’ என்னும் கண்ணியமிக்க இரவா? நபியவர்கள் கூறினார்கள்: “இல்லை. செயல்பட்டவன் தன் செயலை நிறைவு செய்யும்போது அவன் தனக்கான கூலியை முழுமையாகப் பெறுவான்.” (முஸ்னத் அஹ்மது, பாகம் 2, பக்கம் 292)

இந்த நபிமொழியின் பொருள் பின்வருமாறு: முஹம்மது நபியின் சமூகத்திலுள்ள அந்த மனிதர்கள் அவர்கள் நோன்பை அதற்கேயுரிய உயிரோட்டத்துடன் நோற்றார்கள் மாதத்தின் இறுதியில் தாங்கள் செய்த செயல்களுக்கான கூலியை முழுமையாகப் பெறுவார்கள். ரமலானுடைய மாதத்தின் அந்தக் கடைசி இரவு நபி மொழியில் ‘வெகுமதியின் இரவு’ (பைஹகீ) என்று அழைக்கப்படுகிறது. அதாவது அருட்கொடையின் இரவு. ஒவ்வொரு நற்செயலுக்கும் இறைவன் தன்

அடியார்களுக்கு வெகுமதி வழங்குகிறான். ரமலானுடைய வணக்க வழிபாட்டின் முக்கியத்துவத்தின் அடிப்படையில் அந்த நபிமொழியில் வெகுமதி என்னும் சொல் தனித்துவமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

பொதுவாக ரமலான் மாதம் முடியும்போது மக்கள் பெருநாளைக்கு முன்னால் உள்ள இரவை அலட்சியமாக அல்லது கேளிக்கையில் கழிக்கிறார்கள். அவர்கள் அந்த இரவைக் கொண்டாட்ட இரவாக ஆக்கிக் கொள்கிறார்கள். இந்த நபிமொழி இந்த வகையான அலட்சியத்தை எச்சரிக்கை செய்கிறது. அருட் கொடையின், வெகுமதியின் அந்த இரவை சிறந்த முறையில் பயன்படுத்துவது என்பது அதில் அதிகமதிகம் வழிபாட்டில் ஈடுபடுவதும் திக்ரிலும் பிரார்த்தனையிலும் ஈடுபடுவதும் ஆகும். அந்த மாதத்தை நிகழ்ந்தவை குறித்து சுயபரிசோதனை செய்யவேண்டும். புதிய வருடத்தை எப்படிக்க கழிக்க வேண்டும் என்பதற்கான திட்டத்தையும் தீட்ட வேண்டும். அந்த இரவை ஆடம்பரமான கொண்டாட்டங்களில் கழிப்பது பரக்கத்தின் அந்த நேரத்தை வீணடிப்பதும் அதனைச் சரியான முறையில் மதிப்பிடாததும் ஆகும். உண்மையில் யார் ரமலான் மாதத்தை அதற்கேயுரிய ஆன்மாவுடன் கழித்தாரோ அவர் கடைசி நாள் இப்படி அலட்சியத்திலும் கேளிக்கையிலும் வீணாவதைப் பொறுத்துக் கொள்ள மாட்டார். அந்த மாதத்தின் கடைசி நாள் அவர்களுக்கு வழிபாட்டுக்கும் பிரார்த்தனைக்கும் உரிய நாளாக இருக்கும். அலட்சியத்திற்குரிய நாளாக இருக்காது.

பெருநாள்

ரமலான், நோன்பு, பெருநாள் ஆகியவை தொடர்பாக அனஸ் இப்னு மாலிக் நீண்டதொரு நபிமொழியை முன்வைத்துள்ளார். அதன் ஒரு பகுதி பின்வருமாறு:

“பெருநாளில் அதாவது அவர்கள் நோன்பிலிருந்து விடுபட்டுவிடும் நாளில் இறைவன் அவர்களைக் கொண்டு தன் வானவர்களிடம் பெருமிதம் கொள்வான். அவன் கூறுவான்: என் வானவர்களே! தம் செயலை முழுமைப்படுத்தியவருக்கான கூலி என்ன? அவர்கள் கூறுவார்கள்: “எங்கள் இறைவனே! அவருக்கான கூலி அது முழுமையாக வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதுதான்.” அவன் கூறுவான்: என் வானவர்களே! என்னுடைய ஆண் அடியார்களும் பெண் அடியார்களும் நான் அவர்கள் மீது விதித்த கடமையை நிறைவேற்றினார்கள். பிறகு பிரார்த்தனை செய்து என்னை அழைத்தவர்களாகப் புறப்பட்டார்கள். என் கண்ணியத்தின் மீதும் என் உன்னதத்தின் மீதும் என் இடத்தின் உயர்வின் மீதும் சத்தியமாக, நான் அவர்களுக்குப் பதிலளிப்பேன். பிறகு அவன் கூறுவான்: “நீங்கள் திரும்பிச்

செல்லுங்கள். நான் உங்களை மன்னித்து விட்டேன். உங்களின் தீமைகளை நன்மைகளாக மாற்றி விட்டேன்.” அவர் கூறுகிறார்: அவர்கள் மன்னிக்கப்பட்டவர்களாக திரும்புவார்கள். (பைஹீ, நோன்பு தொடர்பான அத்தியாயம்)

ரமலானுடைய முடிவுக்குப் பிறகு பெருநாள் ஒரு மகத்தான நற்செய்தியைக் கொண்டு வருகிறது. அது நிரந்தரமான அருட்கொடையின் நற்செய்தியாகும். அல்லாஹ் வழங்கும் அந்த நிரந்தரமான அருட்கொடை, யார் ரமலான் மாதத்தில் வேண்டப்பட்ட நோன்பின்மூலம் அந்தத் தகுதியை அடைந்தார்களோ அந்த ஆண் அடியார்களுக்கும் பெண் அடியார்களுக்கும் உரியதாகும்.

நிகரற்ற ஆளுமை மவ்லானா வஹீதுத்தீன் கான்

1925ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 1ஆம் தேதி உத்தரப்பிரதேச மாநிலத்திலுள்ள 'ஆஸம்கர்' எனும் ஊரில் பிறந்து வளர்ந்து, மரபு வழியில் இஸ்லாமியக் கல்வியைப் பயின்று, பல ஆண்டுகளாக தில்லியில் வசித்து வந்த இஸ்லாமிய மார்க் கத்தின் மாபெரும் ஆளுமை; மாபெரும் அறிஞர், மவ்லானா வஹீதுத்தீன் கான் அவர்கள். தமது தொன்னூற்று ஆறாவது வயதில் 21-04-2021 அன்று காலமான மவ்லானா அவர்கள், கடந்த எழுபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக இஸ்லாமிய மார்க்கப் பணியையும் எழுத்துப் பணியையும் எவ்விதத் தொய்வுமின்றி செய்துவந்தவர்.

இஸ்லாம் குறித்த பல தவறான கருத்துகளைக் களைந்து, 'இஸ்லாம் ஓர் அமைதி மார்க்கம்' என்பதைத் தம்முடைய கட்டுரைகள் மூலமாகவும் சொற்பொழிவுகள் மூலமாகவும் தொடர்ந்து பரப்பிவந்தவர்; உலக அமைதிக்காகவும் மத நல்லிணக்கத்திற்காகவும் தொடர்ந்து குரல் கொடுத்தவர்.

உலக அமைதிக்கான மவ்லானாவின் பங்களிப்பை அங்கீகரித்துப் பல்வேறு நாடுகளும் அமைப்புகளும் விருதுகளை வழங்கி கௌரவித்துள்ளன. அவற்றுள் சில:

1. Demiurgus Peace International Award by the Nuclear Disarmament Forum AG.

2. Ambassador of Peace Award by the International Federation for World Peace, Korea.

3. Rajiv Gandhi National Sadbhavna Award

4. National Citizen's Award, presented by Mother Teresa.

5. Sayyidina Imam Al Hassan Ibn Ali Peace Award in Abu Dhabi

6. Padma Vibhushan (second-highest civilian award-2021)

1976இல் மவ்லானா அவர்கள் உருது மொழியில் தொடங்கிய 'அர்ரிஸாலா' எனும் மாத இதழ், கடந்த நாற்பத்தி ஐந்து ஆண்டுகளாக இடைவெளியின்றி தொடர்ந்து வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. இதன் ஆங்கில வடிவம் Spirit of Islam எனும் பெயரில் பெங்களூருவிலிருந்து வெளியிடப்பட்டு வருகிறது.

மவ்லானா அவர்கள் உருது மற்றும் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்த திருக்குர்ஆனின் எளிய தமிழாக்கம் தற்பொழுது செம்பதிப்பாகத் தமிழில் வெளிவந்து மிகுந்த வரவேற்பைப் பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ரமலான் மாத நொன்பு வாழ்க்கையை உயிரோட்டமான செயல்முறையாக நிகழ்த்திக் காட்டுகிறது என்று இந்த நூலில் மவ்வானா வஹீதுத்தின் கான் கூறுகிறார். வாழ்க்கையை நொன்பு சார்ந்த வாழ்க்கையாக மாற்றும் நொக்கத்தை அது கொண்டிருக்கிறது.

நொன்பு நொற்பதன் மூலம் வாழ்க்கை குறித்து எச்சரிக்கை உணர்வுடையவர்களாகலாம். (2:183); நொன்பு ஒருவரை (இறைவனுக்கு) நன்றியுடையவராக மாற்றும் (2:185)

நொன்பு ஆசைகளுக்குக் கடிவானமாக இருக்கிறது. ஆசைகளிலிருந்து விலகி இருத்தலே ரமலான் மாதத்தின் சாரமாகும். அதில் மனிதன் சுயக் கட்டுப்பாட்டின் பேரில் தாகம், பசி போன்றவற்றிலிருந்து விலகி இருப்பதைப்போலவே மன விடுப்பங்களிலிருத்தும் விலகி நிற்கக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

இவ்வாறு பயிற்றுவிக்கப்பட்ட ஒருவன் தனது சொந்த முடிவால் ஒழுக்கமான வாழ்க்கையை வாழத் தொடங்குகிறான்.

குறியீடாகச் சொல்வதானால், நொன்பின் நிலை ஒருவரின் வாழ்க்கையில் இயந்திரத்தின் வேகக் கட்டுப்பாட்டுக் கருவியை (break) போன்றது. அது வாகனத்தின் பொறி இயந்திரத்தைக் கட்டுப்பாட்டில் வைக்கிறது. அந்தக் கருவியின்றி வாகனம் சரியாக இயங்காது.

இறைதம்பிக்கையாளனின் நொன்பும் அவ்வாறானதே. இறைவனின் பார்வையில் விலக்கப்பட்டவையாக இருப்பவற்றிலிருத்து விலகிக் கட்டுப்பாட்டை மேற்கொள்வதே உண்மையான நொன்பு ஆகும்.

இறைவனின் பாதையில் வெற்றிகரமாகப் பயணிக்க விரும்பும் எவரும் நொன்பு என்னும் 'கட்டுப்பாட்டுக் கருவி'வைக் கொண்டிருக்க வேண்டியது அவசியமானது.